

Sygn. akt: II AKa 499/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Wojciech Paluch
Sędziowie	SA Robert Kirejew SO del. Piotr Mika (spr.)
Protokolant	Agnieszka Bargiel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie Edyty Kubskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2022 r. sprawy

1. **F. W.**, s. Ł. i J., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

2. **P. P.**, s. K. i K., ur. (...) w B.

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

3. **K. N.**, s. S. i J., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

4. **M. F.**, s. J. i E., ur. (...) w S.

oskarżonego o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

5. **D. B.**, s. C. i K., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

6. **K. K.**, s. M. i I., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

7. **R. S.**, s. G. i G., ur. (...) w L.

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

8. **M. B.**, s. Z. i K., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawa z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne
na skutek apelacji obrońców oskarżonych i prokuratora co do oskarżonego F. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 9 kwietnia 2021 roku, sygn. akt II K 190/19

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Częstochowie) na rzecz adwokata Z. M. – Kancelaria Adwokacka w C. oraz na rzecz adwokata R. C. – Kancelaria Adwokacka w C. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonym K. N. i M. B. w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Robert Kirejew SSA Wojciech Paluch SSO del. Piotr Mika

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 499/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	9	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 9 kwietnia 2021 roku w sprawie o sygn. akt II K 190/19

1.2. ***Podmiot wnoszący apelację***

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. <i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu	

1.1.6.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

3.	STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut		

<p>3.1.</p>	<p><i>z apelacji obrońcy M. F. w części dotyczącej czynu z pkt 1 wyroku:</i></p> <p>naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 92 k.p.k. polegające na naruszeniu przez sąd I instancji zasady obiektywizmu przy ocenie materiału dowodowego, odmowę dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. F., który w sposób wyczerpujący, spójny, logiczny i zasługujący na wiarę wyjaśnił, iż substancje, które sprzedawał D. Z., były to substancje legalne o działaniu podobnym do opisanych w zarzucie środków odurzających, lecz z uwagi na ich skład - w dacie czynu obrót nimi nie stanowił przestępstwa, gdzie wyjaśnienia oskarżonego M. F. znalazły poparcie w przedstawionych przez niego dowodach z faktur, jak i wyjaśnieniach współoskarżonych i świadków, a także przez niesłuszne danie przez Sąd Okręgowy pełnej wiary wyjaśnieniom świadka D. Z., które nie były poparte żadnymi innymi dowodami, zawierały wewnętrzne sprzeczności oraz pozostawały w opozycji z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. F. w zakresie, w jakim utrzymywał on, że substancje sprzedawane przez niego D. Z. były legalnymi substancjami o działaniu podobnym do opisanych w zarzucie środków odurzających, zostało w sposób logiczny i zgodny z</p>		

zasadami doświadczenia życiowego wytłumaczone w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Pierwszorzędny argumentem w tym zakresie był fakt, że na wskazaną okoliczność oskarżony M. F. powołał się w swoich wyjaśnieniach dopiero po ponad 6 miesięcznym stosowaniu wobec niego tymczasowego aresztowania. Tak późne jej ujawnienie, przy oczywistym jej kardynalnym znaczeniu dla oceny zasadności postawionego oskarżonemu zarzutu popełnienia przestępstwa, jest zachowaniem skrajnie nielogicznym. Wyjaśnieniom M. F. w tym przedmiocie przeczą nie tylko konsekwentne wyjaśnienia i zeznania D. Z., ale przede wszystkim fakt, że poddane badaniom biegłych środki odurzające zabezpieczone u D. Z. w dniu 18 stycznia 2019 roku okazały się amfetaminą i kokainą. Żaden z wiarygodnych dowodów nie potwierdził forsowanej przez obronę hipotezy, jakoby D. Z. pozyskiwać miała środki odurzające także od innego niż M. F. dostawcy. Przeprowadzone na tę okoliczność dowody zostały uznane przez sąd I instancji za niewiarygodne z przyczyn wytłumaczonych w sposób zgodny z regułami prawidłowego rozumowania oraz zasadami doświadczenia życiowego. W szczególności zwraca uwagę okoliczność, że mający potwierdzić forsowaną przez obronę hipotezę świadek A. K. (1) atypowo uzyskać miał wiedzę na ten temat od D. Z., choć nie uzyskał przy tym żadnej wiedzy na temat rodzaju, ilości i sposobu transportu narkotyków otrzymywanych przez D. Z. od M. F.. Także F. W. w swoich pierwszych wyjaśnieniach nie wskazywał na to, aby D. Z. miał otrzymywać narkotyki także z innych źródeł niż M. F.. Znamienne

<p>jest, że F. W. zmienił swoje wyjaśnienia w tym zakresie dopiero po powołaniu się oskarżonego M. F. na taką okoliczność. Niebagatelnym argumentem potwierdzającym prawidłowość uznania wyjaśnień M. F. za niewiarygodne, jest fakt, że również materiał dowodowy objęty klauzulą niejawności przy uwzględnieniu jego charakteru i obszerności nie zawiera żadnych momentów świadczących o innym niż M. F. dostawcy narkotyków dla D. Z..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.</p>		
<p>3.2.</p>	<p><i>z apelacji obrońcy M. F. w części dotyczącej czynu z pkt 1 wyroku:</i></p> <p>naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. polegający na niewyjaśnieniu przez sąd I instancji istotnych okoliczności sprawy polegający na zaniechaniu dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu przestępczości narkotykowej i badań chemicznych celem ustalenia, czy substancje</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>opisane przez oskarżonego M. F., tj. Hexen, HEP i NDA a także tabletki z mieszanką BK i clonazolu i NDH działają i wyglądają tak, jak opisał to D. Z. i inni oskarżeni, co pozwoliłoby potwierdzić wyjaśnienia oskarżonego M. F., który podał, że sprzedawał D. Z. ww. substancje, które działały tak samo jak opisane w zarzucie amfetamina, kokaina i tabletki ekstazy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wnioskowany dowód z opinii biegłych był nieprzydatny dla wykazania faktu, że substancje sprzedawane przez M. F. D. Z. były substancjami legalnymi podobnie działającymi do substancji psychotropowych i środków odurzających. Fakt występowania tego typu substancji w obrocie jest notorią, lecz uzyskanie informacji o konkretnym składzie chemicznym substancji, który to skład przesądza o legalności czy też nielegalności substancji, nie jest możliwe wyłącznie na podstawie takich a nie innych cech fizycznych (wyglądu, koloru, konsystencji) substancji relacjonowanych przez osobowe źródła dowodowe, nawet przy uwzględnieniu pojawiających się w relacjach zarzutów dotyczących jakości sprzedawanych narkotyków.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.3.	<p><i>z apelacji obrońcy M. F. w części dotyczącej czynu z pkt 1 wyroku:</i></p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu przez sąd I instancji, iż oskarżony M. F. był jedynym dostawcą D. Z., podczas gdy D. Z. pośrednio przyznał, że miał innych dostawców, a świadek A. K. (1) zeznał, że D. Z. miał też dostawcę, o którym mówił "gangster", ale z uwagi na obawę przed nim D. Z. zataił, tę informację przed organami ścigania, co powoduje, iż środki odurzające, które zostały ujawnione w toku postępowania, nie pochodziły od oskarżonego M. F., a ich przebadanie przez laboratorium kryminologiczne i ustalenie, że jest to amfetamina nie może przesądzać o tym, czy substancje przesłane oskarżonemu Z. przez oskarżonego F., to faktycznie amfetamina, kokaina i tabletki ekstazy, gdyż paczki od M. F., nigdy nie zostały zabezpieczone, a ich zawartość zbadana.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ocenić należało za wtórny do zarzutu omówionego w sekcji 3.1 skoro błąd w ustaleniach faktycznych wywodzony jest z		

treści dowodów uznanych przez sąd I instancji za niewiarygodne, w szczególności z treści zeznań A. K. (1) i wyjaśnień M. F.. Przypomnieć wypada, że zarzut odwoławczy powinien dotyczyć jedynie uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. Jeśli błąd w ustaleniach faktycznych jest rezultatem błędów procesowych, nie powinno się go wskazywać jako odrębnej przyczyny uchylenia orzeczenia, może jedynie posłużyć za uzasadnienie, iż uchybienie przepisom procesowym mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, skoro doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych. Inaczej mówiąc błędne ustalenia faktyczne, których dotyczy art. 438 pkt 3 k.p.k. są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności, zatem nie jest wewnętrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia.

Wniosek

o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.

3.4.	<p><i>z apelacji obrońcy M. F. w części dotyczącej czynu z pkt 1 wyroku:</i></p> <p>naruszenie przepisów postępowania, które miał wpływ na treść wyroku, a to art. 5 § 2 k.p.k. polegające na zaniechaniu rozstrzygnięcia przez sąd I instancji niedających się usunąć wątpliwości w świetle materiału dowodowego, którym sąd I instancji dysponował, na korzyść oskarżonego M. F. i przyjęcie na jego niekorzyść, że niezabezpieczone i niezbadane specyfiki, które M. F. przesłał D. Z. były to amfetamina, kokaina i tabletki ekstazy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. F., jak również zeznaniom A. K. (1) z przyczyn wyjaśnionych w sposób zgodny z regułami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym a więc na gruncie art. 7 k.p.k. sprawiało, że brak było pola dla formułowania jakichkolwiek wątpliwości co do charakteru substancji sprzedawanych przez M. F. D. Z.. Dyspozycja art. 5 § 2 k.p.k. aktualizuje się wyłącznie w przypadku wątpliwości niedających się usunąć. Nie chodzi przy tym o wątpliwości będące efektem sprzecznej treści poszczególnych dowodów, gdyż tego rodzaju sprzeczności i będące ich efektem wątpliwości usuwane są na gruncie art. 7 k.p.k. poprzez zastosowanie takich narzędzi jak reguły prawidłowego rozumowania,		

zasady doświadczenia życiowego i wskazania wiedzy.		
Wniosek		
o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.5.	<p><i>z apelacji obrońcy M. F. w części dotyczącej czynu z pkt 1 wyroku:</i></p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu przez sąd I instancji, że oskarżony M. F. w okresie od lipca 2018 roku do stycznia 2019 roku dokonał wspólnie i w porozumieniu z D. Z. wewnątrzspółnotowego nabycia środków psychotropowych w postaci 19 kg amfetaminy, 55 g kokainy i nie mniej niż 1300 tabletek ekstazy, podczas gdy zebrane w sprawie dowody nie pozwalają na przyjęcie, by substancje, które M. F. przesyłał D. Z., były opisanymi w zarzucie amfetaminą, kokainą i tabletkami ekstazy, albowiem substancje te nigdy nie zostały zabezpieczone na poczet niniejszego postępowania ani zbadane, a jak wynika z zebranych w sprawie dowodów, były to substancje o działaniu podobnym do opisanych</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	wyżej środków odurzających, lecz z uwagi na ich skład - w dacie czynu obrót nimi nie stanowił przestępstwa.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Zakwestionowane w zarzucie ustalenia faktyczne mają swoje oparcie w zeznaniach i wyjaśnieniach D. Z.. Brak dowodu w postaci opinii biegłych na okoliczność tego, czy wskazane w akcie oskarżenia substancje, które nie zostały w toku postępowania zabezpieczone, miały charakter substancji nielegalnych czy też substancji legalnych o podobnym działaniu, nie stanowi przeszkody dla czynienia w tym zakresie ustaleń faktycznych opartych wyłącznie na osobowych źródłach dowodowych. Okoliczności w jakich substancje te trafiały do D. Z. (przesyłanie ich w sposób utrudniający ujawnienie), fakt, że zabezpieczona dowodowo partia dostarczonych przez M. F. narkotyków po zbadaniu przez biegłych wykazała ich nielegalny charakter, czynią wysnuty na nich wniosek o nielegalnym charakterze wszystkich narkotyków przesyłanych przez M. F. D. Z. za całkowicie uprawniony w świetle reguł prawidłowego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego. Ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także wypływać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktyczne istotnie	

wystąpiły (zob. np. wyroki SN: z 4.10.1973 r., III KR 243/73, LEX nr 18711; z 2.12.2008 r., III KK 221/08, LEX nr 495316; z 16.07.2013 r., WA 15/13, LEX nr 1341300).		
Wniosek		
o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.6.	<i>z apelacji obrońcy M. F. w części dotyczącej czynu z pkt 2 wyroku:</i> błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na błędnym przyjęciu przez sąd, iż oskarżony M. F. dopuścił się występku samouwolnienia i niedostosowania się do polecenia zatrzymania pojazdu, podczas gdy oskarżony wyjaśnił, że uciekł, bo się wystraszył dziwnych okoliczności związanych z jego zatrzymaniem, natomiast odnośnie niedostosowania się do polecenia zatrzymania pojazdu, nie zostało w sprawie udowodnione, by oskarżony wiedział, że jest ścigany przez radiowóz i że wydawane są polecenia zatrzymania pojazdu, co znajduje potwierdzenie w tym, że z uwagi na odległość pojazdu oskarżonego od pojazdu funkcjonariuszy - funkcjonariusze	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>prowadzący pościg byli na tyle daleko, że stracili go z pola widzenia i przerwali pościg.</p>	
<p>Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ustalenia faktyczne w kwestionowanym zakresie mają pełne oparcie w treści zeznań świadków A. J. i W. W., Wiarygodność tych zeznań nie została nawet zakwestionowana przez skarżącego, a równocześnie brak jakichkolwiek okoliczności mogący świadczyć o niezgodności depozycji świadków z rzeczywistym przebiegiem zdarzenia. Treść zeznań świadków i ich wiarygodność pozwalała całkowicie odrzucić jako niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego M. F. co do zaistnienia towarzyszących jego zatrzymaniu okoliczności, które mogłyby być źródłem jego wątpliwości co do legalnego charakteru zatrzymania. Z treści zeznań funkcjonariuszy Policji dokonujących zatrzymania jednoznacznie wynika również okoliczność, że w początkowej fazie pościgu za oskarżonym odległość pomiędzy radiowozem a prowadzonym przez oskarżonego pojazdem wykluczała, aby dawane przez policjantów sygnały świetlne i dźwiękowe mogły być przez oskarżonego niedostrzeżone czy też niesłyszalne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

ponownego rozpoznania sądowni I instancji		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.7.	<p>z apelacji obrońcy M. F.:</p> <p>rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. F. za czyn opisany w punkcie 1 wyroku poprzez orzeczenia kary 6 lat pozbawienia wolności, który to wymiar kary narusza dyspozycję przepisu art. 53 k.k. nakazującą, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy oraz nakazuje brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, a tym samym orzeczona kara stanowi tylko represję i nie realizuje celów kary w zakresie prewencji indywidualnej, tym bardziej że na wymierzenie tak surowej kary, jak uczynił to sąd I instancji, nie pozwalały okoliczności łagodzące, takie jak fakt braku uprzedniej karalności oskarżonego, prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia, posiadania pracy, rodziny, jak i fakt, że prócz kary pozbawienia wolności orzeczono wobec niego również karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 100 złotych każda, która to kara stanowi dodatkową, znaczną dolegliwość dla oskarżonego prócz orzeczonej kary pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Wymierzonej oskarżonemu kary nie sposób postrzegać jako kary przekraczającej stopień winy, skoro w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności świadczące o przeszkodach w uświadomieniu sobie przez oskarżonego znaczenia jego czynu, Stopień rozwoju intelektualnego oskarżonego, jego poziom rozwoju emocjonalnego, doświadczenie adekwatne do wieku (27 lat w chwili czynu), jak również brak okoliczności świadczących o atypowej sytuacji motywacyjnej, jednoznacznie świadczą o bardzo wysokim poziomie zawinienia oskarżonego. Wszystkie wynikające z art. 115 § 2 k.k. elementy czynu oskarżonego wyznaczające stopień jego społecznej szkodliwości również świadczą o pełnej adekwatności orzeczonych kar pozbawienia wolności oraz kary grzywny. Rodzaj i charakter naruszonego dobra w postaci zdrowia publicznego, rozmiary grożącej szkody ocenionej przez pryzmat liczby dawek konsumpcyjnych narkotyków adekwatnej do ilości 19 kg amfetaminy, 55 g kokainy i 1300 tabletek ekstazy będących przedmiotem przypisanego oskarżonemu czynu, najbardziej obciążająca postać zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstwa, zamiaru rozciągniętego i utrzymującego się w okresie ponad rocznym oraz motywacja związana z niczym innym niż z chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem zdrowia wielu ludzi, świadczą dobitnie o całkowitej współmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na tle ustawowego wymiaru kary grożącej oskarżonemu za przypisany czyn w przedziale

<p>od 3 do 15 lat pozbawienia wolności orzeczona kara 6 lat pozbawienia wolności nie może być uznana za nieadekwatną dla potrzeb związanych z zapobiegawczym oddziaływaniem na osobę sprawcy. Okoliczności łagodzące wymiar kary ze względu na potrzebę realizacji jej celów indywidualno-prewencyjnych, to jest brak uprzedniej karalności oskarżonego, prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia, posiadanie pracy i rodziny uwzględnione zostały w stopniu dostatecznym i nie uzasadniają potrzeby ingerencji sądu odwoławczego w treść rozstrzygnięcia o karze. Brak w sprawie podstaw do formułowania uzasadnionej tezy o rażącej surowości orzeczonych wobec oskarżonego kar, także przez pryzmat oceny całości dolegliwości orzeczenia o karze, tj. dolegliwości wynikającej wymierzenia oskarżonemu kumulatywnie kar pozbawienia wolności oraz obligatoryjnej grzywny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze niż orzekł do sąd I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak uchybienia.</p>		
<p>3.8.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego F. W.:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez:

niezasadny

a) uznanie, iż oskarżony F. W. wspólnie z D. Z. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków psychotropowych i odurzających, o których mowa w punkcie IV części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz oskarżony F. W. czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznych ilości środków psychotropowych, o których mowa w punkcie V części wstępnej zaskarżonego wyroku, podczas gdy oskarżony M. F. nie sprzedawał D. Z. narkotyków (środków odurzających bądź substancji psychotropowych) tylko środki, których sprzedaż nie była wówczas zabroniona (tj. legalne substancje typu hexegen, nep, HEP i NDH) co wynika z wyjaśnień M. F., zeznań świadków A. K. (1) oraz wydruków dokumentów podpisanych przez L. C., a zatem oskarżony F. W. nie mógł popełnić czynów opisanych w punktach IV i V części wstępnej zaskarżonego wyroku, albowiem nie mógł mieć wiedzy i świadomości, że substancje, które posiadała D. Z. są legalnymi substancjami działającymi podobnie do środków odurzających bądź substancji psychotropowych, a powyższe wynika również z zeznań świadków, którzy twierdzili, że przedmiotowe substancje miały różne barwy, zmienną konsystencję i jedynie działały podobnie jak np. amfetamina;

b) pominięcie, że oskarżony F. W. nigdy nie uczestniczył w porcjowaniu 120 tabletek ekstazy a wyjaśnienia i zeznania D. Z. w tym zakresie są niewiarygodne;

c) bezkrytyczne i nietrafne danie wiary wyjaśnieniom i zeznaniom D. Z. i uznanie ich za szczere i prawdziwe, podczas gdy ww. starał się umniejszyć swoją rolę w przestępczym procederze z uwagi na zamiar dobrowolnego poddania się karze i tym samym pomawiał inne osoby -w tym w szczególności oskarżonego F. W. - celowo umniejszał swój udział w obrocie substancjami odurzającymi lub substancjami podobnie działającymi, a zatem niewiarygodne wyjaśnienia i zeznania ww. nie mogą być podstawą do przypisania oskarżonemu winy za czyny opisane w punktach IV I V części wstępnej zaskarżonego wyroku, tym bardziej że te wyjaśnienia i zeznania D. Z. są sprzeczne z pozostałymi dowodami świadków D. P., D. J., K. B. i P. J., a także wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych, a w szczególności oskarżonego M. F.;

d) pominięcie, że ilość substancji odurzających i psychotropowych, które mogły działać podobnie jak amfetamina, a które opisane zostały w punkcie IV części wstępnej zaskarżonego wyroku, nie wynikają z zeznań świadków D. P., D. J., K. B. i P. J., a także nie wynikają z wyjaśnień i zeznań D. Z. i nie wynikają z materiału niejawnego, a zatem sąd I instancji uznając winę oskarżonego F. W. za ten czyn powinien przyjąć ilości wynikające z wyjaśnień F. W. lub ilości wynikające z zeznań ww. świadków, a ponadto sąd I instancji nie wskazał na jakim dowodzie oparł się przyjmując ww. ilości;

e) przyjęcie, że z czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej zaskarżonego wyroku oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu,

	<p>podczas gdy oskarżony z udziału w przestępczym procederze nie osiągnął w zasadzie żadnych korzyści finansowych, czyli nie osiągnął dochodu, z uzyskiwał jedynie od D. Z. na własny użytek substancje działające podobnie jak narkotyki, a brak dochodu uniemożliwia ustalenie, że z ww. czynu oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu;</p> <p>f) błędne uznanie, że stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości zarzuconych mu czynów jest wysoki, co przesądza o wymierzeniu oskarżonemu łącznej bezwzględnej kary 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy oskarżony złożył szczere i obszerne wyjaśnienia, oskarżony z udziału w przestępczym procederze nie osiągnął w zasadzie żadnych korzyści finansowych, a uzyskiwał jedynie na własny użytek substancje działające podobnie jak narkotyki, oskarżony był jedynie wykonawcą poleceń D. Z., a ponadto oskarżony częściowo przyznał się do winy i nie był uprzednio karany i w czasie przeszukania w dniu 18 stycznia 2019 roku oskarżony wydał dobrowolnie funkcjonariuszom Policji substancje odurzające, które znajdowały się w jego miejscu zamieszkania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad a)</p> <p>W zakresie, w jakim zarzut uzasadniony został treścią wyjaśnień oskarżonego M. F. i mającymi wspierać je dowodami dla wykazania, że substancje sprzedawane przez M. F. D. Z. były</p>		

legalnymi substancjami podobnie działającymi do narkotyków, odwołać należy się w całej rozciągłości do argumentów wskazanych powyżej w sekcjach 3.1-3.4 niniejszego uzasadnienia.

Ad b) i c)

Zarzut w tej części w istocie awizuje naruszenie prawa procesowego w związku z oparciem ustaleń faktycznych sądu I instancji na podstawie wyjaśnień i zeznań D. Z., które skarżący ocenia jako niewiarygodne. Zarzut jest wtórny do zarzutu omówionego niżej w sekcji 3.9 niniejszego uzasadnienia.

Ad d) Ustalenia sądu I instancji dotyczące ilości substancji odurzających i psychotropowych będących przedmiotem przestępstwa opisanego w punkcie IV części wstępnej zaskarżonego wyroku znajdują oparcie w prawidłowo ocenionych jako wiarygodne wyjaśnieniach i zeznaniach złożonych przez D. Z., jak również zeznaniach K. B., D. P. J. i złożonych w postępowaniu przygotowawczym zeznaniach D. J.. Ustalenia te znajdują także oparcie w wyjaśnieniach samego F. W. złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 4 lutego 2019 roku (karty 368-375), w których potwierdził, że poza amfetaminą, którą sprzedał K. B., D. P., P. J. i D. J., uczestniczył jako pośrednik w sprzedaży amfetaminy przez D. Z.. „ W sumie 2 czy też 3 razy zawoziłem A. amfetaminę do D., Każdorazowo było to po około 100 gram”. W wyjaśnieniach złożonych 3 kwietnia 2019 roku (karta 806) oskarżony wskazał, że transakcji, w których pośredniczył pomiędzy D. Z. a A. było 3-4. Z kolei fakt sprzedaży przez

oskarżonego 200 gram amfetaminy A. K. (2) w sposób jednoznaczny został potwierdzony dowodami niejawnymi. Już samo pośrednictwo oskarżonego w sprzedaży środków narkotykowych oceniać należy jako udział oskarżonego w obrocie tymi środkami, a twierdzenia obrony jakoby dla ustalenia ilości narkotyków relewantne miały być wyłącznie relacje osób, którym oskarżony osobiście i we własnym imieniu sprzedawał narkotyki są całkowicie bezzasadne.

Ad e) Ustalenia sąd I instancji o uzyskiwaniu przez oskarżonego F. W. stałych dochodów również znajdują potwierdzenie w dowodach powołanych powyżej, z których wynika, że oskarżony regularnie sprzedawał narkotyki kupowane od D. Z., w szczególności wskazanym przez siebie w wyjaśnieniach osobom. Przychody z tego tytułu stanowiły dla oskarżonego regularne źródło dochodu. Przyjęciu, że stanowiło ono stałe źródło dochodu nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że nie było głównym i jedynym źródłem dochodów.

Ad f) Zarzut w tej części nie kwestionuje w istocie ustaleń faktycznych, a jedynie wpływ ustalonych faktów na ocenę stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz adekwatności orzeczonej wobec oskarżonego kary w związku z ustalonymi okolicznościami łagodzącymi, do czego odniesiono się w sekcji 3.10 niniejszego uzasadnienia.

Wniosek

o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutów opisanych

zasadny

<p>w punktach IV i V części wstępnej, wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności z czyn z punktu VI części wstępnej, kary 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w punkcie VII części wstępnej i kary łącznej 1 roku 2 miesięcy pozbawienia wolności</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.</p>		
<p>3.9.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego F. W.:</p> <p>obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego M. F. i F. W., wyjaśnień i zeznań D. Z., zeznań świadków D. P., D. J., K. B. i P. J., dokumentów podpisanych przez L. C., a także materiałów znajdujących się w części niejawniej akt sprawy, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego i przypisaniem winy oskarżonemu za czyny opisane w punktach IV i V części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz wymierzeniem rażąco niewspółmiernej kary za czyn opisany w punkcie VI i VII zaskarżonego wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

W zakresie, w jakim zarzut wykazywać ma nieprawidłową i sprzeczną z prawem procesowym ocenę wyjaśnień oskarżonego M. F. i oraz mających wspierać te wyjaśnienia dowodów w zamyśle obrony wykazujących, że substancje sprzedawane przez M. F. D. Z. były legalnymi substancjami podobnie działającymi do narkotyków, odwołać należy się w całej rozciągłości do argumentów wskazanych powyżej w sekcjach 3.1-3.4 niniejszego uzasadnienia.

W odniesieniu do oceny wiarygodności sprzecznych z wyjaśnieniami F. W. wyjaśnień i zeznań D. Z. wskazać należy, że sąd I instancji w pełni był uprawniony do rozstrzygnięcia pojawiających się sprzeczności na korzyść depozycji D. Z.. W żadnym razie nie można dopatrzeć się w tych ostatecznych próbach umniejszanie przez D. Z. swojej roli w przestępczym procederze. W istocie można dostrzec, że swoimi depozycjami D. Z. rozszerzył zakres swojej odpowiedzialności w stosunku do jego pierwszych wyjaśnień złożonych w sprawie. Co istotne żadna z jego depozycji dotyczących obrotu narkotykami nie zawiera treści świadczących o próbie przerwania na inne osoby odpowiedzialności za popełnione przez siebie przestępstwa. Uzasadnienie apelacji nie wyjaśnia niestety, w których to momentach D. Z. starał się umniejszyć swój udział w obrocie substancjami odurzającymi. Sąd odwoławczy nie potrafił dostrzec tych momentów, a wobec braku rzeczowych argumentów apelującego w tym zakresie, prowadzenie z nim polemiki jest niemożliwe. Całkowicie bezskuteczna jest

próba wykazania niewiarygodności depozycji D. Z. poprzez odwołanie się do towarzyszącemu mu zamiarowi dobrowolnego poddania się karze. Instytucje prawa karnego zakładające łagodniejsze traktowanie sprawców przestępstw, którzy współpracując z organami ścigania ujawniają okoliczności dotyczące przestępstw popełnionych przez inne osoby (nadzwyczajne złagodzenie kary z art. 60 § 3 i 4 k.k., bezkarność świadka koronnego, zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności z art. 60 § 5 k.k.) stanowią istotne narzędzie zwalczania przestępczości i element polityki karnej. Sam zamiar skorzystania przez sprawcę przestępstwa z koncesji wynikających z tych instytucji dla oskarżonego, jak również zamiar skorzystania z możliwości konsensualnego zakończenia postępowania karnego, warunkowany współpracą z organami ścigania, nie może być podstawą negatywnego wartościowania na potrzeby oceny wiarygodności depozycji oskarżonego. Zagrożenia płynące z takiego rodzaju źródła dowodowego są niewątpliwe, ale aby wykazać, że w konkretnej sytuacji skruszony przestępca nie jest wiarygodnym dowodem, nie wystarczy powołać się na spodziewaną przez niego korzyść w postaci łagodniejszego kary.

Wniosek

o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutów opisanych w punktach IV i V części wstępnej, wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności z czyn z punktu VI części wstępnej, kary 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w punkcie VII części

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

wstępnej i kary łącznej 1 roku 2 miesięcy pozbawienia wolności		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybień wskazanych w zarzucie.		
3.10.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego F. W.:</p> <p>rażąca niewspółmierność kary polegająca na orzeczeniu kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy:</p> <p>- oskarżony częściowo przyznał się do winy, złożył obszerne wyjaśnienia, opisał swoją rolę w przestępczym procederze, która był nieprawdziwie maksymalizowana przez D. Z., którego wyjaśnienia i zeznania są niewiarygodne, a ponadto ilości wynikające z czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej zaskarżonego wyroku nie mają oparcia w materiale dowodowym, a zatem powyższe powinno skutkować wymierzeniem oskarżonemu F. W. za czyn opisany w punkcie IV kary 2 lat pozbawienia wolności, za czyny opisane w punktach V i VI kary mieszanej na podstawie art. 37b k.k. tj. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 1 roku ograniczenia wolności za każdy z czynów, za czyn opisany w punkcie VII kary 3 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności i kary 1 roku ograniczenia wolności,</p> <p>- pominięto, że D. Z., który zorganizował proceder obrotu środkami odurzającymi i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>środkami psychotropowymi lub środkami działającymi podobnie, jak substancje odurzające lub psychotropowe wymierzono karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu F. W., który był jedynie wykonawcą poleceń D. Z. i z udziału w przestępczym procederze nie osiągnął w zasadzie żadnych korzyści finansowych, wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności wypada wskazać na niedopuszczalność konstruowania zarzutu rażącej niewspółmierność kary na nieadekwatności kary do tych okoliczności, które nie znalazły się w podstawie faktycznej wyroku. Zarzut odwoławczy dotyczący rażącej niewspółmierności może zostać postawiony tylko wówczas, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne dotyczące kary. Tym samym do zarzutu apelującego można odnieść się wyłącznie w zakresie, w jakim próbuje on wykazać niedocnienie przez sąd I instancji przy wymiarze kar jednostkowych faktu przyznania się oskarżonego do winy, jego postawy w toku postępowania, w szczególności złożenia obszernych wyjaśnień opisujących jego rolę w przestępczym procederze. W ocenie sądu odwoławczego okoliczności te zostały uwzględnione przy wymiarze kar jednostkowych w stopniu dostatecznym. Przypomnieć wypada, że co do części zarzutów oskarżony swoją winę zaczął kwestionować w toku postępowania sądowego, starając się wesprzeć linię</p>		

obrony M. F. i potwierdzić rzekomy fakt korzystania przez D. Z. z innego niż M. F. dostawcy narkotyków. Koncesje wynikające z pozytywnej postawy oskarżonego w toku postępowania karnego nie mogły być więc dla niego zbyt daleko idące. Niewątpliwie rola oskarżonego w przestępczym procederze była istotnie mniejsza niż rola D. Z.. Brak jednak podstaw do kwestionowania wymiaru kary orzeczonej wobec F. W. poprzez odwołanie się do szeroko pojętej wewnętrznej sprawiedliwości wyroku. Wymiar kary orzeczonej wobec D. Z. podyktowany był w istotnym zakresie względami polityczno-karnymi. Istotnie łagodniejsza kara wymierzona temu oskarżonemu ma zapewnić skuteczność instytucji prawa karnego związanych z łagodniejszym traktowaniem skruszonych przestępców ujawniających przestępstwa innych sprawców. Znaczenie tych instytucji jako instrumentu służącego zwalczaniu przestępczości jest na tyle duże, że prowadzić musi do akceptacji kar, które nie są adekwatne do stopnia winy sprawcy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonych tej kategorii. Z faktu wymierzenia D. Z. z tego powodu łagodnej kary nie może jednak skorzystać oskarżony F. W., którego postawa procesowa w toku postępowania nie była tak jednoznaczna jak D. Z.. Tym samym orzeczone wobec oskarżonego F. W. w dolnych granicach ustawowego zagrożenia kary, zwłaszcza gdy uwzględnić stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów wyznaczony w przeważającej mierze ilością narkotyków będących ich przedmiotem, nie mogą być postrzegane jako kary rażąco surowe, mając przy tym na uwadze

także uprzednią niekaralności oskarżonego.		
Wniosek		
<p>wyeliminowanie z opisu czynu z punktu IV części wstępnej, że oskarżony z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i wymierzenie za ten czyn kary 2 lat pozbawienia wolności, wymierzenie oskarżonemu za czyn z punktu V części wstępnej na podstawie art. 37b k.k. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary 1 roku ograniczenia wolności, wymierzenie oskarżonemu za czyn z punktu VI części wstępnej na podstawie art. 37b k.k. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary 1 roku ograniczenia wolności, wymierzenie oskarżonemu za czyn z punktu V II części wstępnej kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności i kary 1 roku ograniczenia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.11.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego F. W.:</p> <p>rażąca niewspółmierność kary łącznej 3 lat pozbawienia polegająca na pominięciu okoliczności, że czyny przypisane oskarżonemu popełnione zostały w nieodległym od siebie czasie, tj. od lipca 2018 roku do 18 stycznia 2019 roku, a ponadto zachodziła tożsamość</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>przedmiotowa tych czynów, albowiem wszystkie czyny dotyczą przestępstw narkotykowych, a zatem powyższe winno skutkować wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej na zasadzie absorpcji, a zatem kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zasada absorpcji przy kreowaniu wymiaru kary łącznej, jako skrajne rozwiązanie ma charakter wyjątkowym. Słusznie w orzecznictwie podkreśla się, że jej zastosowanie ograniczone winno być do sytuacji zbliżonych do pomijalnego zbiegu przestępstw, a więc tych sytuacji, w których charakter więzi zachodzących między pozostającymi w realnym zbiegu przestępstwami, objawiającej się zwartością czasową, ale i popełnieniem czynów powiązanych ze sobą wspólnym zamiarem czy ciągiem działań sprawcy, sprawia, że przy tego typu sytuacjach zaciera się indywidualny charakter poszczególnych przestępstw, a ponownej oceny wymaga całe zjawisko, na które złożyły się wszystkie przypisane czyny. Nie negując względnie bliskiej więzi czasowej pomiędzy poszczególnymi czynami przypisanemu oskarżonemu F. W. i faktu, że wszystkie te czyny funkcjonalnie powiązane były ogólnym zamiarem oskarżonego współpracy z D. Z. w ramach prowadzonej przez obu oskarżonych nielegalnej dystrybucji narkotyków, stwierdzić należy, że zastosowana przez sąd I instancji zasada absorpcji przy ustaleniu wymiaru kary łącznej, dzięki której dolegliwość płynąca z odrębnego</p>		

<p>wykonania kar jednostkowych pozbawienia wolności(ich suma to 4 lata i 5 miesięcy) została złagodzona o 1 rok i 5 miesięcy, w sposób właściwy podsumowuje szkodliwość społeczną przestępczej działalności oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.</p>		
<p>3.12.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego M. B.:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mogący mieć wpływ na jego treść, zaistniały wskutek przyjęcia, iż oskarżony w okresie od listopada 2017 roku do maja 2018 roku kupił od D. Z. narkotyki w łącznej ilości nie mniejszej niż 600 g amfetaminy o wartości nie mniejszej niż 6 500 złotych i z ich odsprzedaży innym osobom uczynił sobie stałe źródło dochodu - podczas gdy przeczy temu zgromadzony materiał dowodowy, bowiem przy oskarżonym żadnych narkotyków nie znaleziono, nie wskazano też ani jednej osoby, która zakupiłaby narkotyki od oskarżonego, natomiast jedynym dowodem obciążającym oskarżonego są zeznania i wyjaśnienia D. Z., który podczas przesłuchania w dni</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>19 stycznia 2019 roku (k. 73) przyznał, że nie wie jaką ilość narkotyków sprzedał oskarżonemu, następnie podczas przesłuchania 31 stycznia 2019 roku stwierdził, że sprzedał oskarżonemu amfetaminę w ilości 1 kilograma (k. 328), aby następnie podczas konfrontacji z oskarżonym w dniu 29.04.2019 r. ilość sprzedanej oskarżonemu amfetaminy określić na 600 g (k. 1286), natomiast podczas rozprawy w dniu 15.02.2021 r. zeznał, że oskarżony kupił od niego ok. 300-400 g amfetaminy, co sprawia, że sąd przyjął winę oskarżonego pomimo braku przekonujących dowodów w tym zakresie, bazując jedynie na wyjaśnieniach i zeznaniach D. Z. , który wielokrotnie zmieniał swe zeznania i wyjaśnienia co do ilości sprzedanych oskarżonemu narkotyków, przez co wyjaśnienia i zeznania pozbawione są waloru wiarygodności i nie mogą stanowić jedynej podstawy do wydania wyroku skazującego, bowiem pomówienie nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konsekwentne, a ponadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Mimo braku konsekwencji D. Z. w jego depozycjach dotyczących ilości amfetaminy sprzedanej M. B., oparcie ustaleń faktycznych w tym zakresie na depozycjach D. Z. złożonych w toku konfrontacji z M. B. w dniu 29 kwietnia 2019 roku (karty 1285-1286) w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego uznać należy za prawidłowe. Treść</p>		

wcześniejszych wyjaśnień D. Z. w tej materii została przez niego logicznie wyjaśniona. Nie sposób za symptom niezgodności tych wyjaśnień z prawdą uznać treści pierwszych wyjaśnień D. Z. w tej materii, w których nie był w stanie sprecyzować ilości sprzedanych temu oskarżonemu narkotyków. Pierwsze wyjaśnienia D. Z. złożył 19 stycznia 2019 roku, krótko po zatrzymaniu, stąd gdy uwzględnić długi okres prowadzonej przez niego dystrybucji narkotyków i liczbę jego wszystkich odbiorców, nie może dziwić fakt, że odtworzenie w jego pamięci szczegółów wszystkich transakcji w krótkim po zatrzymaniu czasie nie było możliwe. Kolejne wyjaśnienia złożone zostały przez D. Z. 31 stycznia 2019 roku, a podana w nich ilość sprzedanej M. B. amfetaminy to 1 kilogram. W toku wspomnianej konfrontacji D. Z. wskazał, że jego korekta ilości narkotyków do 600 gram jest efektem analizy i dłuższego namysłu. Depozycjom tym towarzyszyły przy tym takie detale transakcji, jak wskazanie jej miejsca oraz czasu w odniesieniu do Sylwestra z 2017/2018 r. oraz dokładnej ilości 500 g. D. Z. wskazał również, że poza tą transakcją miały ponadto miejsce inne transakcje dotyczące istotnie mniejszych ilości. W zgodzie z doświadczeniem życiowym uznać należało, że to właśnie depozycje D. Z. składane w obecności M. B. są najbardziej miarodajne dla czynienia ustaleń faktycznych, gdyż zostały złożone w warunkach najbardziej sprzyjających odtworzeniu detali zdarzeń dotyczących M. B.. Faktycznie w toku rozprawy D. Z. wskazał, że ilość sprzedanych M. B. narkotyków wynosiła 300-400 g. Wypowiedź tę opatrzył jednak zastrzeżeniem, że może nie

pamiętać dokładnie tej okoliczności. Fakt ten w pełni wytłumaczalny jest niedoskonałością pamięci tego oskarżonego, który otworzyć musiał detale dotyczące bardzo wielu transakcji dokonywanych na przestrzeni wielu miesięcy. Istotne jednak jest to, że ostatecznie podtrzymał on swoje depozycje z konfrontacji z M. B.. Postawa D. Z. w żadnym razie nie potwierdza hipotezy o całkowitej niewiarygodności jego wyjaśnień i w okolicznościach niniejszej sprawy dotyczącej przecież względnie długiego okresu działania D. Z. w powiązaniu z dużą liczbą odbiorców dystrybuowanych przez niego narkotyków, jest całkowicie zrozumiała. Niej jest również tak, aby depozycje D. Z. nie znajdowały żadnego potwierdzenia w innych dowodach, skoro, choć w innym zakresie, znalazły potwierdzenie w licznych dowodach materialnych dotyczących transakcji z M. F., jak również w wyjaśnieniach F. W. i D. B..

Wniosek

o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.

3.13.

z apelacji obrońcy oskarżonego M. B.:

zasadny
częściowo zasadny

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mogący mieć wpływ na jego treść, zaistniały na skutek przyjęcia przez sąd I instancji, że nie są wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, iż tylko dwukrotnie, na własne potrzeby kupił od D. Z. amfetaminę za 50 złotych, bowiem jak stwierdził sąd I instancji, wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami i zeznaniami D. Z., który szczegółowo opisał transakcje z M. B. i wskazał ilość sprzedanych mu narkotyków, podczas gdy D. Z. podczas przesłuchania w dniu 19 stycznia 2019 roku (k. 73) przyznał, że nie wie jaką ilość narkotyków sprzedał oskarżonemu, następnie podczas przesłuchania 31 stycznia 2019 roku stwierdził, że sprzedał oskarżonemu amfetaminę w ilości 1 kilograma (k. 328), aby następnie podczas konfrontacji z oskarżonym w dniu 29.04.2019 r. ilość sprzedanej oskarżonemu amfetaminy określić na 600 g (k. 1286), natomiast podczas rozprawy w dniu 15.02.2021 r. zeznał, że oskarżony kupił od niego ok. 300-400 g amfetaminy, co sprawia, że wbrew ustaleniom sądu D. Z. nie opisał szczegółowo transakcji z oskarżonym, ale również wielokrotnie zmieniał swe zeznania i wyjaśnienia co do ilości sprzedanych narkotyków oraz czasokresu ich sprzedaży, przez co jego wyjaśnienia i zeznania pozbawione są waloru wiarygodności i nie mogą stanowić jedynej podstawy do wydania wyroku skazującego, zwłaszcza że nie zostały potwierdzone przez pozostały materiał dowodowy, a zgodnie z regułą in dubio pro reo, stan niedających się usunąć wątpliwości należy zawsze rozstrzygać na korzyść oskarżonego.

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Złożenie przez oskarżonego M. B. konsekwentnych wyjaśnień zaprzeczających zarzutom nie jest wystarczające dla formułowania wiążących ocen dotyczących ich wiarygodności. Konsekwentna postawa oskarżonego zaprzeczającego zarzutom nie stoi na przeszkodzie uznaniu wyjaśnień za niewiarygodne, w sytuacji gdy istnieje szereg argumentów za uznaniem za wiarygodne sprzecznych z wyjaśnieniami dowodów obciążających. Takie a nie inne cechy wyjaśnień oskarżonego tracą na znaczeniu, gdy jakoś dowodów obciążających prowadzi do logicznego i wspartego doświadczeniem życiowym wniosków, że depozycje oskarżonego to jedynie przejaw przyjętej linii obrony mającej uchronić go odpowiedzialności karnej. Innymi słowy wiarygodność wyjaśnień oskarżonego zawsze musi być oceniana w konfrontacji z dowodami obciążającymi, których odrzucenie nie jest możliwe tylko z tego powodu, że oskarżony, czasem nawet przedstawiając logiczną i zgodną z doświadczeniem życiowym wersję zdarzeń, konsekwentnie zaprzecza stawianym mu zarzutom.</p>		
Wniosek		
o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.14.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego D. B.:</p> <p>obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. in fine poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego analizy, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego, w których konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego czynu, jak również przydanie waloru wiarygodności w pełni zeznaniom D. Z., w których to zeznaniach umniejsza on swoją rolę, pomawiając poszczególnych oskarżonych, a także bezkrytyczne przyjęcie jego zeznań, choć zawierają one twierdzenia, które nie polegają na prawdzie, w szczególności w zakresie w jakim twierdzi, że oskarżony D. B. uczestniczył w obrocie substancjami odurzającymi, jak również brak ustalenia osób, którym jakoby oskarżony D. B. miał sprzedawać narkotyki, co miało wpływ na ustalenie odpowiedzialności oskarżonego,</p> <p>b) art. 4 k.p.k. oraz art. 9 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

ustalenia stanu faktycznego sprawy i uznanie, iż oskarżony uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków psychotropowych i odurzających, o których mowa w punkcie IX części wstępnej zaskarżonego wyroku, podczas gdy oskarżony M. F. nie sprzedawał D. Z. narkotyków, tylko środki, których sprzedaż nie była wówczas zabroniona tj. legalne substancje typu hexen, nep, oraz HEP i NDH, co wynika z wyjaśnień M. F., pośrednio zeznań świadka A. K. (1) oraz wydruków dokumentów podpisanych przez L. C., a zatem oskarżony D. B. nie mógł popełnić czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej zaskarżonego wyroku, albowiem nie mógł mieć wiedzy i świadomości, że substancje, które posiadał D. Z. są legalnymi substancjami działającymi podobnie do środków odurzających bądź substancji psychotropowych, a powyższe wynika również z zeznań świadków, którzy twierdzili, że przedmiotowe substancje miały różne barwy, zmienna konsystencję i działały podobnie jak np. amfetamina, co z kolei jest istotne w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego;

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przez sąd orzekający istotnej okoliczności poprzez bezkrytyczne i nietrafne przydanie wiary wyjaśnieniom i zeznaniom D. Z. uznając je za szczere i prawdziwe podczas gdy świadek starał się umniejszyć swoją rolę w przestępczym procederze z uwagi na zamiar dobrowolnego poddania się karze i tym samym ww. pomawiał inne osoby, w tym w szczególności oskarżonego D. B. i celowo umniejszał swój udział w obrocie substancjami odurzającymi lub substancjami działającymi podobnie jak substancje odurzające,

a zatem niewiarygodne wyjaśnienia i zeznania ww. nie mogą być podstawą przypisania winy oskarżonemu D. B. za czyn opisany w punkcie IX części wstępnej zaskarżonego wyroku, tym bardziej że te wyjaśnienia i zeznania D. Z. są sprzeczne z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie, a w szczególności wyjaśnieniami D. B., a także wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych, a w szczególności wyjaśnieniami oskarżonego M. F.,

d) art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przez sąd orzekający istotnej okoliczności przez bezkrytyczne przydanie waloru wiarygodności zeznaniom D. Z. w zakresie ilości wprowadzonych do obrotu substancji odurzających,

e) art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. polegający na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu przestępczości narkotykowej, albowiem okoliczności na które wypowiedzieć mieliby się biegli, to jest występowania na rynku ogólnodostępnych substancji podobnych w działaniu do amfetaminy i ekstazy, sposobu działania określonych substancji oraz możliwości rozpoznania tych substancji po ich zażyciu nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem wbrew stanowisku sąd nie zmierzał on do przedłużenia postępowania w niniejszej sprawie i miał na celu ustalenie istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności, w szczególności w zakresie zarzuconych oskarżonemu czynów skonfrontowanych z wyjaśnieniami M. F..

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad a), c) i d)</p> <p>Złożenie przez oskarżonego D. B. konsekwentnych wyjaśnień zaprzeczających zarzutom nie jest wystarczające dla formułowania wiążących ocen dotyczących ich wiarygodności. Konsekwentna postawa oskarżonego zaprzeczającego zarzutom nie stoi na przeszkodzie uznaniu wyjaśnień za niewiarygodne, w sytuacji gdy istnieje szereg argumentów za uznaniem za wiarygodne sprzecznych z wyjaśnieniami dowodów obciążających. Takie a nie inne cechy wyjaśnień oskarżonego tracą na znaczeniu, gdy jakoś dowodów obciążających prowadzi do logicznego i wspartego doświadczeniem życiowym wniosków, że depozycje oskarżonego to jedynie przejaw przyjętej linii obrony mającej uchronić go odpowiedzialności karnej. Innymi słowy wiarygodność wyjaśnień oskarżonego zawsze musi być oceniana w konfrontacji z dowodami obciążającymi, których odrzucenie nie jest możliwe tylko z tego powodu, że oskarżony, czasem nawet przedstawiając logiczną i zgodną z doświadczeniem życiowym wersję zdarzeń, konsekwentnie zaprzecza stawianym mu zarzutom. W odniesieniu do oceny wiarygodności sprzecznych z wyjaśnieniami D. B. wyjaśnień i zeznań D. Z. wskazać należy, że sąd I instancji w pełni był uprawniony do rozstrzygnięcia pojawiających się sprzeczności na korzyść depozycji D. Z.. W żadnym razie nie można dopatrzeć się w tych ostatnich prób umniejszanie przez D. Z. swojej</p>	

roli w przestępczym procederze. W istocie można dostrzec, że swoimi depozycjami D. Z. rozszerzył zakres swojej odpowiedzialności w stosunku do jego pierwszych wyjaśnień złożonych w sprawie. Co istotne żadna z jego depozycji dotyczących obrotu narkotykami nie zawiera treści świadczących o próbie przerwania na inne osoby odpowiedzialności za popełnione przez siebie przestępstwa. Uzasadnienie apelacji nie wyjaśnia niestety, w których to momentach D. Z. starał się umniejszyć swój udział w obrocie substancjami odurzającymi. Sąd odwoławczy nie potrafił dostrzec tych momentów, a wobec braku rzeczowych argumentów apelującego w tym zakresie, prowadzenie z nim polemiki jest niemożliwe. Całkowicie bezskuteczna jest próba wykazania niewiarygodności depozycji D. Z. poprzez odwołanie się do towarzyszącemu mu zamiarowi dobrowolnego poddania się karze. Instytucje prawa karnego zakładające łagodniejsze traktowanie sprawców przestępstw, którzy współpracując z organami ścigania ujawniają okoliczności dotyczące przestępstw popełnionych przez inne osoby (nadzwyczajne złagodzenie kary z art. 60 § 3 i 4 k.k., bezkarność świadka koronnego, zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności z art. 60 § 5 k.k.) stanowią istotne narzędzie zwalczania przestępczości i element polityki karnej. Sam zamiar skorzystania przez sprawcę przestępstwa z koncesji wynikających z tych instytucji dla oskarżonego, jak również zamiar skorzystania z możliwości konsensualnego zakończenia postępowania karnego, warunkowany współpracą z

organami ścigania, nie może być podstawą negatywnego wartościowania na potrzeby oceny wiarygodności depozycji oskarżonego. Zagrożenia płynące z takiego rodzaju źródła dowodowego są niewątpliwe, ale aby wykazać, że w konkretnej sytuacji skruszony przestępca nie jest wiarygodnym dowodem, nie wystarczy powołać się na spodziewaną przez niego korzyść w postaci łagodniejszego kary. Uznaniu wyjaśnień i zeznań D. Z. za wiarygodne nie stało również na przeszkodzie niewskazanie przez niego osób, które miały nabywać narkotyki od D. B.. Ilości kupowane przez D. B. od D. Z. jednoznacznie wskazywały na dalsze przeznaczenie narkotyków do odsprzedaży. Ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także wypływać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktyczne istotnie wystąpiły.

Ad b) i e)

W całej rozciągłości należy odwołać się do argumentów przytoczonych w sekcjach od 3.1 do 3.4 niniejszego uzasadnienia, które wykazują na prawidłowe odrzucenie sproblematyzowanej w sprawie hipotezy, jakoby substancje sprzedawane przez M. F. D. Z. były legalnymi substancjami o podobnym działaniu do substancji psychotropowych i środków odurzających.

Wniosek

o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu opisanego w punkcie IX	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.15.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego D. B.:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - z czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej zaskarżonego wyroku oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu, podczas gdy oskarżony z udziału w przestępczym procederze nie osiągnął żadnych korzyści finansowych oraz w sytuacji gdy oskarżony D. B. przez okres objęty zarzutami pracował na terenie Czech oraz wykonywał pracę zarobkową - montaż i składanie mebli dla A. M., - celowym jest skazanie oskarżonego D. B. za posiadanie środków odurzających w opisanych w punkcie X orzeczenia, w sytuacji gdy posiadał środki w ilości nieznaczonej, co powinno prowadzić do wniosku, aby sąd umorzył postępowanie z uwagi na niski stopień społecznej szkodliwości oraz niecelowość orzeczenia kary. 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Fakt, że oskarżony D. B. osiągał korzyści finansowe ze sprzedaży kupowanych od D. Z. narkotyków znajduje oparcie w wyjaśnieniach i zeznaniach D. Z. potwierdzających względnie duże partie narkotyków sukcesywnie nabywane przez D. B., z której to okoliczności wynika nieodparty wniosek o dalszej odsprzedaży narkotyków przez D. B. i osiągnięcia z tego tytułu stałych dochodów. Uznaniu danego źródła dochodów za stałe w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. nie stoi na przeszkodzie fakt, że poza tym źródłem sprawca przestępstwa uzyskuje dochody także z innych legalnych źródeł.</p> <p>Posiadane przez oskarżonego narkotyki w postaci 0,397 grama amfetaminy, to co najmniej 3 - 4 dawki dealerskie zdolne do odurzenia 3 - 4 osób. O ile w przypadku popełnienia takiego przestępstwa przez osobę, co do której brak dowodów świadczących od sprzedawaniu przez nią lub udzielaniu narkotyków innym osobom, faktycznie problematyzowałby kwestię względnie niedużego stopnia społecznej szkodliwości czynu i celowości wymierzania kary, w takiej sytuacji bowiem zagrożenie, że narkotyki trafią do innych niż ich posiadacz osób jest względnie nieduże, o tyle w przypadku osoby oskarżonego D. B. parającego się sprzedażą narkotyków zagrożenie to jest istotnie wyższe. Brak w takiej sytuacji podstaw do umorzenia postępowania w oparciu o przesłankę posiadania narkotyków wyłącznie na własne potrzeby.</p>	

Wniosek		
o zmianę wyroku i umorzenie postępowania co do czynu z punktu X i wyeliminowanie z opisu czynu z punktu IX art. 65 § 1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.16.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego D. B.:</p> <p>rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego wyrażająca się w nieprawidłowym zastosowaniu przez sąd art. 53 § 1 i 2 k.k. poprzez nieuwzględnienie dyrektyw wymiaru kary takich jak zachowanie oskarżonego przed i po popełnieniu czynu, jego uprzedniej niekaralności, a w szczególności warunków osobistych sprawcy, wyolbrzymienie okoliczności takich jak stopień społecznej szkodliwości czynu, celów prewencji indywidualnej i generalnej, co doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary nie odpowiadającej jej celom i nieuwzględnieniu innych dyrektyw wymiaru kary, nakazujących zwrócić uwagę na okoliczności czynu, złożone przez oskarżonego w części wyjaśnienia, nieutrudnianie postępowania karnego, co skutkowało wymierzeniem oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia byłoby wystarczające dla celów kary</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	oraz prewencji ogólnej i szczególnej, a w szczególności mając w polu widzenia dyspozycję art. 37b k.k.	
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Uprzednia niekaralność oskarżonego została dostatecznie uwzględniona w wymiarze kary. Wymierzenie oskarżonemu kary niższej niż 3 lata pozbawienia wolności stałoby w jaskrawej sprzeczności z wysokim poziomem winy oskarżonego oraz z poziomem społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 65 § 1 k.k. , Stopień rozwoju intelektualnego oskarżonego, jego poziom rozwoju emocjonalnego, doświadczenie adekwatne do wieku (23 lat w chwili czynu), jak również brak okoliczności świadczących o atypowej sytuacji motywacyjnej, jednoznacznie świadczą o bardzo wysokim poziomie zawinienia oskarżonego. Wszystkie wynikające z art. 115 § 2 k.k. elementy czynu oskarżonego wyznaczające stopień jego społecznej szkodliwości również świadczą o pełnej adekwatności orzeczonych kar pozbawienia wolności oraz kary grzywny. Rodzaj i charakter naruszonego dobra w postaci zdrowia publicznego, rozmiary grożącej szkody ocenionej przez pryzmat liczby dawek konsumpcyjnych narkotyków adekwatnej do ilości 2,7 kg amfetaminy, 1 g kokainy i 10 tabletek ekstazy będących przedmiotem przypisanego oskarżonemu czynu, najbardziej obciążająca postać		

zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstwa, zamiaru rozciągniętego i utrzymującego się w okresie ponad rocznym oraz motywacja związana z niczym innym niż z chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem zdrowia wielu ludzi, świadczą dobitnie o całkowitej współmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na tle ustawowego wymiaru kary grożącej oskarżonemu za przypisany czyn w przedziale od 2 do 12 lat pozbawienia wolności orzeczona kara 3 lat pozbawienia wolności nie może być uznana za nieadekwatną dla potrzeb związanych z zapobiegawczym oddziaływaniem na osobę sprawcy. Okoliczności łagodzące wymiar kary ze względu na potrzebę realizacji jej celów indywidualno-prewencyjnych, to jest brak uprzedniej karalności oskarżonego, prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia uwzględnione zostały w stopniu dostatecznym i nie uzasadniają potrzeby ingerencji sądu odwoławczego w treść rozstrzygnięcia o karze. Brak w sprawie podstaw do formułowania uzasadnionej tezy o rażącej surowości orzeczonych wobec oskarżonego kar, także przez pryzmat oceny całości dolegliwości orzeczenia o karze, tj. dolegliwości wynikającej wymierzenia oskarżonemu kumulatywnie kar pozbawienia wolności oraz obligatoryjnej grzywny.

Wniosek

o zmianę wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia lub

zasadny

<p>kary mieszanej wskazanej w art. 37b k.k., tj. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 1 roku ograniczenia wolności.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.</p>		
<p>3.17.</p>	<p>rażąca niesprawiedliwość wyroku (art. 440 k.p.k.), który nie uwzględnia wszystkich okoliczności łagodzących, tj. dotychczasowej postawy oskarżonego, jego niekaralności, warunków osobistych i sytuacji rodzinnej, a uzasadnienie orzeczenia wymierzonej kary nie wyjaśnia w sposób kompleksowy powodów orzeczenia tak surowej kary</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podnoszenie w sprawie zarzutu rażącej niesprawiedliwości wyroku jest całkowicie bezzasadne, a co najmniej wtórne do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. Przepis art. 440 k.p.k. nie stanowi samodzielnej podstawy odwoławczej, lecz jest wypadkową uchybień będących względnymi podstawami odwoławczymi określonymi w art. 438 k.p.k., które zostały stwierdzone poza granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami i wpłynęły na treść orzeczenia, a ich natężenie jest takie, że w rażący sposób czyni to orzeczenie niesprawiedliwym. Innymi słowy zastosowanie art. 440 k.p.k. wchodzi w grę dopiero</p>		

<p>wówczas, gdy niemożliwe jest uwzględnienie zarzutów zawartych w środku odwoławczym. Oznacza to, że w sprawie muszą zaistnieć uchybienia, inne niż wskazane w apelacji, których waga powoduje, że utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia lub kary mieszanej wskazanej w art. 37b k.k., tj. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 1 roku ograniczenia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.</p>		
<p>3.18.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego K. K.: obraza prawa materialnego przez nietrafne uznanie, że znikoma ilość 0,168 g marihuany wypełnia znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Choć zabezpieczona u oskarżonego ilość narkotyku odpowiada zaledwie jednej działce dealerskiej, to jest ilości narkotyku zdolnej do odurzenia jednej osoby to jednak stopnia społecznej</p>		

<p>szkodliwości czynu oskarżonego nie sposób oceniać w oderwaniu od ustalonego faktu parania się oskarżonego sprzedażą narkotyków. O ile w przypadku popełnienia takiego przestępstwa przez osobę, co do której brak dowodów świadczących od sprzedawaniu przez nią lub udzielaniu narkotyków innym osobom faktycznie problematyzowałby kwestię względnie niedużego stopnia społecznej szkodliwości czynu i celowości wymierzania kary, w takiej sytuacji bowiem zagrożenie, że narkotyki trafią do innych niż ich posiadacz osób jest względnie nieduże, o tyle w przypadku osoby oskarżonego K. K. parającego się sprzedażą narkotyków zagrożenie to jest istotnie wyższe. Brak w takiej sytuacji podstaw do umorzenia postępowania w oparciu o przesłankę posiadania narkotyków wyłącznie na własne potrzeby.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu z punktu XII wyroku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.</p>		
<p>3.19.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego K. K.: rażąca niewspółmierność orzeczonej kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności przy uwzględnieniu młodego wieku oskarżonego,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>jego dotychczasowej niekaralności, wyrażenia skruchy i przyznaniu się do winy oraz uchyleniu tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym, co w zakresie celów kary przemawiało za wymierzeniem mu za ten czyn sekwencji kar na podstawie art. 37b k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Uprzednia niekaralność oskarżonego, jego młody wiek, wyrażenie skruchy i przyznanie się do winy zostały dostatecznie uwzględnione w wymiarze kary. Wymierzenie oskarżonemu kary niższej niż 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności stałoby w jaskrawej sprzeczności z wysokim poziomem winy oskarżonego oraz z poziomem społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 65 § 1 k.k. Stopień rozwoju intelektualnego oskarżonego, jego poziom rozwoju emocjonalnego, doświadczenie adekwatne do wieku (24 lat w chwili czynu), jak również brak okoliczności świadczących o atypowej sytuacji motywacyjnej, jednoznacznie świadczą o bardzo wysokim poziomie zawinienia oskarżonego. Wszystkie wynikające z art. 115 § 2 k.k. elementy czynu oskarżonego wyznaczające stopień jego społecznej szkodliwości również świadczą o pełnej adekwatności orzeczonych kar pozbawienia wolności oraz kary grzywny. Rodzaj i charakter naruszonego dobra w postaci zdrowia publicznego, rozmiary grożącej szkody</p>		

ocenionej przez pryzmat liczby dawek konsumpcyjnych narkotyków adekwatnej do ilości 3 kg amfetaminy będących przedmiotem przypisanego oskarżonemu czynu, najbardziej obciążająca postać zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstwa, zamiaru rozciągniętego i utrzymującego się w okresie 9 miesięcy oraz motywacja związana z niczym innym niż z chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem zdrowia wielu ludzi, świadczą dobitnie o całkowitej współmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na tle ustawowego wymiaru kary grożącej oskarżonemu za przypisany czyn w przedziale od 2 do 12 lat pozbawienia wolności orzeczona kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie może być uznana za nieadekwatną dla potrzeb związanych z zapobiegawczym oddziaływaniem na osobę sprawcy. Okoliczności łagodzące wymiar kary ze względu na potrzebę realizacji jej celów indywidualno-prewencyjnych, to jest brak uprzedniej karalności oskarżonego, prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia uwzględnione zostały w stopniu dostatecznym i nie uzasadniają potrzeby ingerencji sądu odwoławczego w treść rozstrzygnięcia o karze. Brak w sprawie podstaw do formułowania uzasadnionej tezy o rażącej surowości orzeczonych wobec oskarżonego kar, także przez pryzmat oceny całości dolegliwości orzeczenia o karze, tj. dolegliwości wynikającej wymierzenia oskarżonemu kumulatywnie kar pozbawienia wolności oraz obligatoryjnej grzywny.

Wniosek		
o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu za czyn z punktu XI sekwencji kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności przy zastosowaniu art. 37b k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.20.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego K.N.:</p> <p>naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj:</p> <p>a) art. 170 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu toksykologii, podczas gdy w rzeczywistości decyzja sądu orzekającego była całkowicie niesłuszna, bowiem wskazana we wniosku teza dowodowa mogła przyczynić się do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy;</p> <p>b) art. 7 k.p.k. polegające na całkowicie dowolnej ocenie kluczowych dla prawidłowego wyjaśnienia sprawy dowodów, w szczególności poprzez:</p> <p>- odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, w której zaprzeczał on uczestnictwu w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, podczas gdy w rzeczywistości brak było podstaw do takiej oceny, albowiem wyjaśnienia</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

oskarżonego były konsekwentne w toku całego postępowania i brak jest jakichkolwiek innych obiektywnych dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego, tym bardziej że nie tylko nie złapano oskarżonego na gorącym uczynku w trakcie mającego trwać długi czas rzekomego procederu, ale przede wszystkim nie znaleziono przy oskarżonym żadnych narkotyków (poza śladowymi ilościami na wadze) i pieniędzy z rzekomych ogromnych i lukratywnych transakcji,

- bezkrytyczne uznanie za zgodne z prawdą wyjaśnień i zeznań D. Z. w zakresie, w jakim pomógł on oskarżonego o uczestnictwo w obrocie narkotykami, podczas gdy w rzeczywistości twierdzenia te należy uznać za niewiarygodne, zwłaszcza że D. Z. był w istocie zainteresowany w pomówieniu jak największej ilości osób i polepszeniu w ten sposób swojej sytuacji procesowej, a nadto relacje oskarżonego w sposób jedynie ogólnikowy przedstawiają rzekomy udział oskarżonego w przestępczym procederze oraz ewoluują przy kolejnych czynnościach przesłuchania,

- błędną interpretację faktu ujawnienia na będącej w posiadaniu oskarżonego wadze śladowych ilości amfetaminy, bowiem okoliczność ta nie dowodzi uczestnictwa w procederze wprowadzania narkotyków do obrotu przez oskarżonego,

- pominięcie w zakresie czynu z punktu XIII wyroku okoliczności nieujawnienia u oskarżonego jakichkolwiek narkotyków i pieniędzy z rzekomego przestępczego procederu, co

	<p>koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego w zakresie, w jakim zaprzeczał swojemu udziałowi w obrocie narkotykami,</p> <p>- pominięcie w zakresie czynu z punktu XIV wyroku okoliczności takich jak nieznaczną ilość narkotyków, ich rodzaj oraz ich przeznaczenia na własny użytek i w efekcie wymierzenie oskarżonemu w punkcie 22 wyroku kary 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn polegający na posiadaniu 0,626 g marihuany, podczas gdy w rzeczywistości okoliczności powyższe miały istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, bowiem prawidłowa ich ocena winna przemawiać za uznaniem, że wymierzenie oskarżonemu kary za zarzucany czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest niecelowe i w efekcie prowadzi do umorzenia postępowania w trybie art. 62 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad a)</p> <p>Wnioskowany dowód z opinii biegłych był nieprzydatny dla wykazania faktu, że substancje sprzedawane przez M. F. D. Z. były substancjami legalnymi podobnie działającymi do substancji psychotropowych i środków odurzających. Fakt występowania tego typu substancji w obrocie jest notorią, lecz uzyskanie informacji o konkretnym składzie chemicznym substancji, który to skład przesądza o legalności czy też nielegalności substancji, nie jest możliwe</p>		

wyłącznie na podstawie takich a nie innych cech fizycznych (wyglądu, koloru, konsystencji) substancji relacjonowanych przez osobowe źródła dowodowe, nawet przy uwzględnieniu pojawiających się w relacjach zarzutów dotyczących jakości sprzedawanych narkotyków.

Ad b)

Złożenie przez oskarżonego K. N. konsekwentnych wyjaśnień zaprzeczających zarzutom nie jest wystarczające dla formułowania wiążących ocen dotyczących ich wiarygodności. Konsekwentna postawa oskarżonego zaprzeczającego zarzutom nie stoi na przeszkodzie uznaniu wyjaśnień za niewiarygodne, w sytuacji gdy istnieje szereg argumentów za uznaniem za wiarygodne sprzecznych z wyjaśnieniami dowodów obciążających. Takie a nie inne cechy wyjaśnień oskarżonego tracą na znaczeniu, gdy jakoś dowodów obciążających prowadzi do logicznego i wspartego doświadczeniem życiowym wniosków, że depozycje oskarżonego to jedynie przejaw przyjętej linii obrony mającej uchronić go odpowiedzialności karnej. Innymi słowy wiarygodność wyjaśnień oskarżonego zawsze musi być oceniana w konfrontacji z dowodami obciążającymi, których odrzucenie nie jest możliwe tylko z tego powodu, że oskarżony, czasem nawet przedstawiając logiczną i zgodną z doświadczeniem życiowym wersję zdarzeń, konsekwentnie zaprzecza stawianym mu zarzutom. W odniesieniu do oceny wiarygodności sprzecznych z wyjaśnieniami K. N. wyjaśnień i zeznań D. Z. wskazać należy, że sąd I instancji w pełni był uprawniony do rozstrzygnięcia pojawiających się

sprzeczności na korzyść depozycji D. Z.. W żadnym razie nie można dopatrzeć się w tych ostatnich prób umniejszanie przez D. Z. swojej roli w przestępczym procederze. W istocie można dostrzec, że swoimi depozycjami D. Z. rozszerzył zakres swojej odpowiedzialności w stosunku do jego pierwszych wyjaśnień złożonych w sprawie. Co istotne żadna z jego depozycji dotyczących obrotu narkotykami nie zawiera treści świadczących o próbie przerwania na inne osoby odpowiedzialności za popełnione przez siebie przestępstwa. Uzasadnienie apelacji nie wyjaśnia niestety, w których to momentach D. Z. starał się umniejszyć swój udział w obrocie substancjami odurzającymi. Sąd odwoławczy nie potrafił dostrzec tych momentów, a wobec braku rzeczowych argumentów apelującego w tym zakresie, prowadzenie z nim polemiki jest niemożliwe. Całkowicie bezskuteczna jest próba wykazania niewiarygodności depozycji D. Z. poprzez odwołanie się do towarzyszącemu mu zamiarowi dobrowolnego poddania się karze. Instytucje prawa karnego zakładające łagodniejsze traktowanie sprawców przestępstw, którzy współpracując z organami ścigania ujawniają okoliczności dotyczące przestępstw popełnionych przez inne osoby (nadzwyczajne złagodzenie kary z art. 60 § 3 i 4 k.k., bezkarność świadka koronnego, zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności z art. 60 § 5 k.k.) stanowią istotne narzędzie zwalczania przestępczości i element polityki karnej. Sam zamiar skorzystania przez sprawcę przestępstwa z koncesji wynikających z tych instytucji dla oskarżonego, jak

również zamiar skorzystania z możliwości konsensualnego zakończenia postępowania karnego, warunkowany współpracą z organami ścigania, nie może być podstawą negatywnego wartościowania na potrzeby oceny wiarygodności depozycji oskarżonego. Zagrożenia płynące z takiego rodzaju źródła dowodowego są niewątpliwe, ale aby wykazać, że w konkretnej sytuacji skruszony przestępca nie jest wiarygodnym dowodem, nie wystarczy powołać się na spodziewaną przez niego korzyść w postaci łagodniejszego kary. Uznaniu wyjaśnień i zeznań D. Z. za wiarygodne nie stało również na przeszkodzie niezabezpieczenie u oskarżonego K.N. narkotyków. Ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także wypływać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktyczne istotnie wystąpiły. Oczywiście okoliczność, że na wadze zabezpieczonej u oskarżonego ujawniono śladowe ilości narkotyków samodzielnie nie byłaby w stanie dowodzić sprawstwa oskarżonego, niemniej ocenić należy ją w powiązaniu z wyjaśnieniami i zeznaniami D. Z.. Okoliczność ta niewątpliwie wspiera ocenę depozycji D. Z. jako wiarygodnych, gdyż w świetle zasad doświadczenia życiowego ich treść i równocześnie ujawnienie na wadze oskarżonego śladowych ilości narkotyków świadczące o użyciu wagi do ważenia narkotyków nie jest jedynie efektem nieszczęśliwego dla oskarżonego przypadkowego zbiegu tych okoliczności, zwłaszcza

że wyjaśnienia oskarżonego nie tłumaczą w sposób logiczny, w jakich to innych okolicznościach mogły na wadze pozostać ślady narkotyków.

Posiadane przez oskarżonego narkotyki w postaci 0,626 grama marihuany, to co najmniej 1 dawka dealerska zdolne do odurzenia 1 osoby. O ile w przypadku popełnienia takiego przestępstwa przez osobę, co do której brak dowodów świadczących od sprzedawaniu przez nią lub udzielaniu narkotyków innym osobom faktycznie problematyzowałby kwestię względnie niedużego stopnia społecznej szkodliwości czynu i celowości wymierzania kary, w takiej sytuacji bowiem zagrożenie, że narkotyki trafią do innych niż ich posiadacz osób jest względnie nieduże, o tyle w przypadku osoby oskarżonego K. N. parającego się sprzedażą narkotyków zagrożenie to jest istotnie wyższe. Brak w takiej sytuacji podstaw do umorzenia postępowania w oparciu o przesłankę posiadania narkotyków wyłącznie na własne potrzeby.

Wniosek

o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k. oraz umorzenie postępowania o czyn z punktu 22 wyroku w trybie art. 62 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.21.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego K. N.:</p> <p>rażąca niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar częściowych pozbawienia wolności oraz kary grzywny, a w konsekwencji także rażąca surowość orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, albowiem kary te pozostają nieadekwatne do stopnia winy i szkodliwości społecznej czynów przypisanych oskarżonemu, jego młodego wieku i trybu życia po popełnieniu przestępstwa, upływu znacznego czasu od zakończenia rzekomego przestępczego procederu (ponad 2 lata)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wiek oskarżonego, tryb życia po popełnieniu przestępstwa i fakt, że od jego popełnienia minęły już ponad 2 lata zostały dostatecznie uwzględnione w wymiarze kary. Wymiarzenie oskarżonemu kary niższej niż 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności stałoby w jaskrawej sprzeczności z wysokim poziomem winy oskarżonego oraz z poziomem społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 65 § 1 k.k. Stopień rozwoju intelektualnego oskarżonego, jego poziom rozwoju emocjonalnego, doświadczenie adekwatne do wieku (24 lat w chwili czynu), jak również brak okoliczności świadczących o atypowej sytuacji motywacyjnej,</p>		

jednoznacznie świadczą o bardzo wysokim poziomie zawinienia oskarżonego. Wszystkie wynikające z art. 115 § 2 k.k. elementy czynu oskarżonego wyznaczające stopień jego społecznej szkodliwości również świadczą o pełnej adekwatności orzeczonych kar pozbawienia wolności oraz kary grzywny. Rodzaj i charakter naruszonego dobra w postaci zdrowia publicznego, rozmiary grożącej szkody ocenionej przez pryzmat liczby dawek konsumpcyjnych narkotyków adekwatnej do ilości 2,35 kg amfetaminy i 250 sztuk tabletek ekstazy będących przedmiotem przypisanego oskarżonemu czynu, najbardziej obciążająca postać zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstwa, zamiaru rozciągniętego i utrzymującego się w okresie 10 miesięcy oraz motywacja związana z niczym innym niż z chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem zdrowia wielu ludzi, świadczą dobitnie o całkowitej współmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na tle ustawowego wymiaru kary grożącej oskarżonemu za przypisany czyn w przedziale od 2 do 12 lat pozbawienia wolności orzeczona kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie może być uznana za nieadekwatną dla potrzeb związanych z zapobiegawczym oddziaływaniem na osobę sprawcy. Okoliczności łagodzące wymiar kary ze względu na potrzebę realizacji jej celów indywidualno-prewencyjnych, to jest wiek oskarżonego, prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia po popełnieniu przestępstwa, które miało miejsce dwa lata wcześniej uwzględnione zostały w stopniu dostatecznym

<p>i nie uzasadniają potrzeby ingerencji sądu odwoławczego w treść rozstrzygnięcia o karze. Brak w sprawie podstaw do formułowania uzasadnionej tezy o rażącej surowości orzeczonych wobec oskarżonego kar, także przez pryzmat oceny całości dolegliwości orzeczenia o karze, tj. dolegliwości wynikającej wymierzenia oskarżonemu kumulatywnie kar pozbawienia wolności oraz obligatoryjnej grzywny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o obniżenie do dolnego wymiaru ustawowego zagrożenia kar pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzonych oskarżonemu za czyny przypisane w punk 21 i 22 sentencji wyroku, a w konsekwencji obniżenie kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie 23 wyroku i uchylenie rozstrzygnięcie z punktów 36f i 38f wyroku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak uchybienia wskazanego w zarzucie</p>		
<p>3.22.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego K.N.:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych wyrażający się w nieuprawnionym założeniu, że okoliczności przedmiotowej sprawy nie pozwalają na zastosowanie do czynów przypisanych oskarżonemu instytucji przewidzianych w art. 37a k.k. bądź art. 37b k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut wtórny do omówionego powyżej w sekcji 3.21 uzasadnienia. Ocena dotycząca zastosowania takiej a nie innej kary, to nie sfera ustaleń faktycznych, lecz sfera ocen i racjonalności reakcji na wynikające z ustalonych faktów przestępstwo popełnione przez oskarżonego. Powtórzyć wypada, że przeszkodą dla orzeczenia postulowanych kar z art. 37a k.k. lub 37b k.k. jest ich nieadekwatność do wysokiego stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa omówionych w sekcji 3.21 uzasadnienia.		
Wniosek		
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.23.	z apelacji obrońcy oskarżonego P. P.: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez błędne uznanie, iż: 1) oskarżony uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>odurzających i substancji psychotropowych w ilości 5 kg amfetaminy o wartości nie mniejszej niż 40 000 złotych, gdy tymczasem z wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego wynika, że uczestniczył on w obrocie środkami odurzającymi w łącznej ilości nie większej niż 4 kg amfetaminy, natomiast złożone przez świadka D. Z. wyjaśnienia i zeznania w zakresie ilości sprzedanej oskarżonemu amfetaminy nie znajdują jakiegokolwiek potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym,</p> <p>2) oskarżony uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ilości m.in. 3 gram kokainy o wartości nie mniejszej niż 900 złotych, gdy tymczasem oskarżony 3 gramy kokainy zakupił od D. Z. jedynie na własny użytek, a substancja ta nie podlegała dalszemu obrotowi, o czym przekonują nie tylko wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, ale również sama niewielka ilość narkotyku, która w istocie odpowiada indywidualnym potrzebom.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kwestionowane ustalenia faktyczne znajdują pełne oparcie w zeznaniach i wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przez D. Z.. Stawianie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych wywodzonego wyłącznie z faktu sprzecznego z prawem procesowym uznania depozycji D. Z. za wiarygodne jest całkowicie zbędne. Przypomnieć wypada, że zarzut</p>		

odwoławczy powinien dotyczyć jedynie uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. Jeśli błąd w ustaleniach faktycznych jest rezultatem błędów procesowych, nie powinno się go wskazywać jako odrębnej przyczyny uchylenia orzeczenia, może jedynie posłużyć za uzasadnienie, iż uchybienie przepisom procesowym mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, skoro doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych. Inaczej mówiąc błędne ustalenia faktyczne, których dotyczy art. 438 pkt 3 k.p.k. są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności, zatem nie jest wewnętrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia.

Wniosek

o zmianę wyroku w punkcie 30 poprzez ustalenie, że oskarżony uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w łącznej ilości 4 kg amfetaminy o wartości nie mniejszej niż 32 000 złotych i w punkcie 36 h) poprzez orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonego z popełnionego przestępstwa w kwocie 32 000 złotych.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.24.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego P. P.:</p> <p>obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. poprzez:</p> <p>1) uznanie za wyłącznie wiarygodne wyjaśnień i zeznań D. Z. , który za wszelką cenę dążył do skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. zaś pomówienie przezeń oskarżonego w zakresie ilości sprzedanej mu amfetaminy nie było konsekwentne i stanowcze, co sprawia, iż należało je traktować z dużą ostrożnością, albowiem – jak wskazał D. Z. – ilości te były podawane przezeń jedynie szacunkowo i świadek ten nie prowadził jakichkolwiek zapisków w tym względzie, co powoduje – zwłaszcza przy uwzględnieniu dużej ilości transakcji jakie przeprowadzał on z szeregiem osób – iż mogły zostać przezeń zawyżone, a co za tym idzie w zakresie dokładnej ilości sprzedawanych narkotyków winny mieć one oparcie w pozostałym materiale dowodowym;</p> <p>2) zupełnie dowolną ocenę materiału dowodowego sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym poprzez:</p> <p>a) brak uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego w zakresie ilości nabywanej przezeń amfetaminy od D. Z., gdy tymczasem – wobec zmiennych w tym zakresie wyjaśnień i zeznań D. Z. – to właśnie konsekwentnym wyjaśnieniom oskarżonego należało dać wiarę poprzez przyjęcie, że ilość nabywanej przezeń amfetaminy nie przekraczała 4 kg, co i tak pozostaje</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>wszak bez wpływu na przyjętą wobec niego kwalifikację prawną;</p> <p>b) brak uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego w zakresie przeznaczenia nabytej przezeń kokainy od D. Z., gdy tymczasem – wobec zmiennych w tym zakresie wyjaśnień i zeznań D. Z. – to właśnie konsekwentnym wyjaśnieniom oskarżonego należało dać wiarę przez przyjęcie, że nabyta przez niego kokaina w ilości 3 g była przeznaczona wyłącznie na własny użytek, a w konsekwencji nie podlegała dalszemu obrotowi, o czym przekonują nie tylko logiczne i konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego, ale także niewielka ilość nabytej przez niego kokainy faktycznie odpowiadająca jedynie indywidualnym potrzebom, a także okoliczność, że D. Z. w żadnym razie nie wskazuje czyim rzekomo pośrednikiem miał być w owej transakcji oskarżony.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W odniesieniu do oceny wiarygodności sprzecznych z wyjaśnieniami P. P. wyjaśnień i zeznań D. Z. wskazać należy, że sąd I instancji w pełni był uprawniony do rozstrzygnięcia pojawiających się sprzeczności na korzyść depozycji D. Z.. W żadnym razie nie można dopatrzeć się w tych ostatnich prób umniejszanie przez D. Z. swojej roli w przestępczym procederze. W istocie można dostrzec, że swoimi depozycjami D. Z. rozszerzył zakres swojej odpowiedzialności w stosunku do jego pierwszych wyjaśnień złożonych w sprawie. Co istotne żadna z jego depozycji dotyczących obrotu</p>		

narkotykami nie zawiera treści świadczących o próbie przerwania na inne osoby odpowiedzialności za popełnione przez siebie przestępstwa. Uzasadnienie apelacji nie wyjaśnia niestety, w których to momentach D. Z. starał się umniejszyć swój udział w obrocie substancjami odurzającymi. Sąd odwoławczy nie potrafił dostrzec tych momentów, a wobec braku rzeczowych argumentów apelującego w tym zakresie, prowadzenie z nim polemiki jest niemożliwe. Całkowicie bezskuteczna jest próba wykazania niewiarygodności depozycji D. Z. poprzez odwołanie się do towarzyszącemu mu zamiarowi dobrowolnego poddania się karze. Instytucje prawa karnego zakładające łagodniejsze traktowanie sprawców przestępstw, którzy współpracując z organami ścigania ujawniają okoliczności dotyczące przestępstw popełnionych przez inne osoby (nadzwyczajne złagodzenie kary z art. 60 § 3 i 4 k.k., bezkarność świadka koronnego, zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności z art. 60 § 5 k.k.) stanowią istotne narzędzie zwalczania przestępczości i element polityki karnej. Sam zamiar skorzystania przez sprawcę przestępstwa z koncesji wynikających z tych instytucji dla oskarżonego, jak również zamiar skorzystania z możliwości konsensualnego zakończenia postępowania karnego, warunkowany współpracą z organami ścigania, nie może być podstawą negatywnego wartościowania na potrzeby oceny wiarygodności depozycji oskarżonego. Zagrożenia płynące z takiego rodzaju źródła dowodowego są niewątpliwe, ale aby wykazać, że w konkretnej sytuacji skruszony

przestępca nie jest wiarygodnym dowodem, nie wystarczy powołać się na spodziewaną przez niego korzyść w postaci łagodniejszego kary.

Złożenie przez oskarżonego P. P. konsekwentnych wyjaśnień zaprzeczających zarzutom nie jest wystarczające dla formułowania wiążących ocen dotyczących ich wiarygodności. Konsekwentna postawa oskarżonego zaprzeczającego zarzutom nie stoi na przeszkodzie uznaniu wyjaśnień za niewiarygodne, w sytuacji gdy istnieje szereg argumentów za uznaniem za wiarygodne sprzecznych z wyjaśnieniami dowodów obciążających. Takie a nie inne cechy wyjaśnień oskarżonego tracą na znaczeniu, gdy jakoś dowodów obciążających prowadzi do logicznego i wspartego doświadczeniem życiowym wniosków, że depozycje oskarżonego to jedynie przejaw przyjętej linii obrony mającej uchronić go odpowiedzialności karnej. Innymi słowy wiarygodność wyjaśnień oskarżonego zawsze musi być oceniana w konfrontacji z dowodami obciążającymi, których odrzucenie nie jest możliwe tylko z tego powodu, że oskarżony, czasem nawet przedstawiając logiczną i zgodną z doświadczeniem życiowym wersję zdarzeń, konsekwentnie zaprzecza stawianym mu zarzutom.

W żadnym razie nie można sądowi I instancji zarzucić sprzeczności z regułami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym w tym, że uznał za wiarygodne depozycje D. Z.wskazujące na to, że oskarżony nabywał od niego narkotyki w celu dalszej odsprzedaży, skoro za takim wnioskiem przemawia sama ilość amfetaminy będącej przedmiotem

<p>przestępstwa. Skoro ilość ta, jak też i wyjaśnienia oskarżonego P. P. wskazywały na dalsze zbywanie narkotyków, także kokaina nabyta przez oskarżonego w ilości 3 g świadczyła o przeznaczeniu jej do dalszej odprzedaży. Co prawda nie ustalono nabywców narkotyków sprzedawanych przez P. P., jednak ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także wypływać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktyczne istotnie wystąpiły.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku w punkcie 30 poprzez ustalenie, że oskarżony uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w łącznej ilości 4 kg amfetaminy o wartości nie mniejszej niż 32 000 złotych i w punkcie 36 h) poprzez orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonego z popełnionego przestępstwa w kwocie 32 000 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.</p>		

<p>3.25.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego P. P.:</p> <p>rażąca niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary jednostkowej oraz łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat poprzez:</p> <p>1) nieuwzględnienie w stopniu wystarczającym prawidłowo ustalonych przez sąd I instancji okoliczności, a to faktu, że jest on osobą dotychczas niekaraną i przyznał się do winy, które to nader istotne okoliczności pomimo wskazania ich w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, nie zostały w należyтым stopniu uwzględnione i rozważone wśród tych, które sąd miał na względzie, wymierzając oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności zamiast orzec wobec niego tzw. „karę mieszaną” z art. 37b k.k.</p> <p>2) nieuwzględnienie w jakimkolwiek stopniu przez sąd okoliczności całkowitej zmiany sposobu życia oskarżonego po popełnieniu zarzucanych mu czynów, przede wszystkim zaś faktu, iż oskarżony ma obecnie stałą pracę zarobkową, wiodzie spokojne ustabilizowane życie, nie popełnia jakichkolwiek przestępstw, a w to miejsce skupia się m.in. na edukacji, albowiem w kwietniu 2021 roku ukończył on Liceum Ogólnokształcące, uzyskując średnie wykształcenie, a które to fakty ze względu na ich znaczenie i ciężar gatunkowy, winny zostać uwzględnione jako istotne okoliczności łagodzące i w sposób zasadniczy wpływające na rodzaj orzekanej kary przez orzeczenie tzw. „kary mieszanej” z art. 37b k.k., zaś okoliczności tych sąd w ogóle nie rozważył wymierzając oskarżonemu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
--------------	---	---

	<p>karę bezwzględną 3 lat pozbawienia wolności;</p> <p>3) wymierzenie oskarżonemu zarówno jednostkowej, jak i łącznej kary pozbawienia wolności, gdy tymczasem powyższe kary są dlań niewspółmiernie rażąco surowe ze względu na fakt, iż przekraczają one zdecydowanie stopień jego zawinienia oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, jak również ze względu na brak wewnętrznej sprawiedliwości orzeczenia w zakresie wymierzenia oskarżonemu kary jednostkowej i łącznej pozbawienia wolności wyżej aniżeli kara łączna orzeczona wobec D. Z. za 3 zarzucane mu czyny, których dopuścił się oskarżony oraz ilość narkotyków względem których uczestniczył on w obrocie będące kilkakrotnie niższym, zdecydowanie winny znaleźć odzwierciedlenie w niższym wymiarze kary orzeczonej względem oskarżonego, aniżeli kara orzeczona względem najistotniejszego w całym procederze i będącego głównym jego inicjatorem D. Z., wobec którego prawomocnie orzeczona została kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Uprzednia niekaralność oskarżonego, fakt, że częściowo przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa, ma obecnie stałą pracę zarobkową, wiecie spokojne ustabilizowane życie, nie popełnia jakichkolwiek przestępstw, a w to miejsce skupia się m.in. na edukacji, albowiem w kwietniu 2021 roku ukończył</p>		

on liceum ogólnokształcące dostatecznie zostały uwzględnione jako okoliczności łagodzące. Wymierzenie oskarżonemu kary niższej niż 3 lata pozbawienia wolności stałoby w jaskrawej sprzeczności z wysokim poziomem winy oskarżonego oraz z poziomem społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 65 § 1 k.k. Stopień rozwoju intelektualnego oskarżonego, jego poziom rozwoju emocjonalnego, doświadczenie adekwatne do wieku (niespełna 22 lat w chwili czynu), jak również brak okoliczności świadczących o atypowej sytuacji motywacyjnej, jednoznacznie świadczą o bardzo wysokim poziomie zawinienia oskarżonego. Wszystkie wynikające z art. 115 § 2 k.k. elementy czynu oskarżonego wyznaczające stopień jego społecznej szkodliwości również świadczą o pełnej adekwatności orzeczonych kar pozbawienia wolności oraz kary grzywny. Rodzaj i charakter naruszonego dobra w postaci zdrowia publicznego, rozmiary grożącej szkody ocenionej przez pryzmat liczby dawek konsumpcyjnych narkotyków adekwatnej do ilości 5 kg amfetaminy, 3 g kokainy będących przedmiotem przypisanego oskarżonemu czynu, najbardziej obciążająca postać zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstwa, zamiaru rozciągniętego i utrzymującego się w okresie 10 miesięcy oraz motywacja związana z niczym innym niż z chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem zdrowia wielu ludzi, świadczą dobitnie o całkowitej współmierności orzeczonych wobec

oskarżonego kar w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na tle ustawowego wymiaru kary grożącej oskarżonemu za przypisany czyn w przedziale od 2 do 12 lat pozbawienia wolności orzeczonej kara 3 lat pozbawienia wolności nie może być uznana za nieadekwatną dla potrzeb związanych z zapobiegawczym oddziaływaniem na osobę sprawcy. Okoliczności łagodzące wymiar kary ze względu na potrzebę realizacji jej celów indywidualno-prewencyjnych, to jest uprzednia niekaralność oskarżonego, fakt, że częściowo przyznał się do zarzuczonego mu przestępstwa, ma obecnie stałą pracę zarobkową, wiedzie spokojne ustabilizowane życie, nie popełnia jakichkolwiek przestępstw, ukończył liceum ogólnokształcące zostały w stopniu dostatecznym i nie uzasadniają potrzeby ingerencji sądu odwoławczego w treść rozstrzygnięcia o karze. Brak w sprawie podstaw do formułowania uzasadnionej tezy o rażącej surowości orzeczonych wobec oskarżonego kar, także przez pryzmat oceny całości dolegliwości orzeczenia o karze, tj. dolegliwości wynikającej wymierzenia oskarżonemu kumulatywnie kar pozbawienia wolności oraz obligatoryjnej grzywny. Brak również podstaw do kwestionowania wymiaru kary orzeczonej wobec P. P. poprzez odwołanie się do szeroko pojętej wewnętrznej sprawiedliwości wyroku. Wymiar kary orzeczonej wobec D. Z. podyktowany był w istotnym zakresie względami polityczno-karnymi. Istotnie łagodniejsza kara wymierzona temu oskarżonemu ma zapewnić skuteczność instytucji prawa karnego związanych

<p>z łagodniejszym traktowaniem skruszonych przestępców ujawniających przestępstwa innych sprawców. Znaczenie tych instytucji jako instrumentu służącego zwalczaniu przestępczości jest na tyle duże, że prowadzić musi do akceptacji kar, które nie są adekwatne do stopnia winy sprawcy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonych tej kategorii. Z faktu wymierzenia D. Z. z tego powodu łagodnej kary nie może jednak skorzystać oskarżony P. P..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku w punkcie 30 i wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 37b k.k. kary pozbawienia wolności w wymiarze 5 miesięcy oraz kary ograniczenia wolności w wymiarze 2 lat i połączoną z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym oraz kary grzywny 100 stawek dziennych, przyjmując, iż jednak stawka dzienna równoważna jest kwocie 10 złotych;</p> <p>o zmianę wyroku w punkcie 32 poprzez połączenie orzeczonych w punktach 30 i 31 kar pozbawienia wolności i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w wymiarze 5 miesięcy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.</p>		

<p>3.26.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego P. P.:</p> <p>rażąca niewspółmierność kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego, a to na skutek ustalenia stawki dziennej w wysokości 30 złotych w miejsce 10 złotych , gdy ustalona w tej wysokości stawka dzienna nie odpowiada wysokości dochodów sprawcy, jego warunkom osobistym i rodzinnym, jak również jego stosunkom majątkowym i możliwościom zarobkowym, a okoliczności te winny mieć zasadniczy wpływ na wysokość stawki dziennej grzywny, a w konsekwencji cały wymiar kary grzywny, których to okoliczności sąd meriiti względem oskarżonego w wystarczającym stopniu nie rozważył.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Znamion rażącej niewspółmierności nie nosi również ustalenie przez sąd I instancji stawki dziennej grzywny na poziomie 30 złotych. Wypada przypomnieć, że ustalenie stawki dziennej grzywny możliwe było zgodnie z art. 33 § 3 k.k. w przedziale od 10 do 2000 złotych, przyjęta w wyroku stawka dzienna niewiele więc przekracza jej minimalny ustawowy próg. Wysokość stawki dziennej z zasady winna odpowiadać potencjałowi ekonomicznemu oskarżonego, a zatem to nie okoliczność, czy oskarżony aktualnie pracuje i ile zarabia, jak też, że nie ma majątku ma zasadnicze znaczenie, ale czy i jakie ma możliwości zarobkowania. Posiadane przez</p>		

oskarżonego wykształcenie średnie, aktualnie osiągnęte dochody z pracy w wysokości 2800 złotych miesięcznie przy równoczesnym braku zobowiązań alimentacyjnych oskarżonego świadczy jednoznacznie o tym, że stawka dzienna grzywny ustalona na poziomie 30 złotych jest adekwatna do jego możliwości zarobkowych i sytuacji rodzinnej.		
Wniosek		
o zmianę wyroku poprzez ustalenie wysokości stawki dziennej orzeczonej wobec oskarżonego grzywny na poziomie 10 złotych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.		
3.27.	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego R. S.:</p> <p>obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść orzeczenie, to jest naruszenie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, fragmentarycznej oceny dowodów z pogwałceniem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, a w szczególności:</p> <p>- ustalenie prowadzące do przyjęcia, że oskarżony w okresie od listopada 2017 roku do kwietnia 2018 roku w C. uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w łącznej ilości nie mniejszej niż 1 kg amfetaminy, podczas gdy ze zgromadzonego</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>w toku postępowania materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony nabył takie środki od D. Z.,</p> <p>- poczynienie ustaleń faktycznych wskazujących na popełnienie przez oskarżonego przestępstwa na podstawie materiału dowodowego wyselekcjonowanego w sposób kierunkowy, co w zestawieniu z wyjaśnieniami oskarżonego wskazuje na kierunkowe nastawienie sądu I instancji do kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, który to sąd wybiórczo zinterpretował zebrany w sprawie materiał dowodowy, przemawiający na jego niekorzyść, a jednocześnie pomijając wyjaśnienia oskarżonego idące w przeciwnym kierunku,</p> <p>- uznanie, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, kiedy materiał dowodowy nie tylko nie wskazuje na sprawstwo oskarżonego, ale przede wszystkim brak jest wskazania w uzasadnieniu orzeczenia, na czym sąd oparł takie ustalenie postaci zamiaru.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kwestionowane ustalenia faktyczne mają swoje pełne oparcie w treści prawidłowo uznanych za wiarygodne depozycji D. Z.. W odniesieniu do oceny wiarygodności sprzecznych z wyjaśnieniami R. S. wyjaśnień i zeznań D. Z. wskazać należy, że sąd I instancji w pełni był uprawniony do rozstrzygnięcia pojawiających się sprzeczności na korzyść depozycji D. Z.. W żadnym razie nie można dopatrzeć się w tych ostatnich prób</p>		

umniejszanie przez D. Z. swojej roli w przestępczym procederze. W istocie można dostrzec, że swoimi depozycjami D. Z. rozszerzył zakres swojej odpowiedzialności w stosunku do jego pierwszych wyjaśnień złożonych w sprawie. Co istotne żadna z jego depozycji dotyczących obrotu narkotykami nie zawiera treści świadczących o próbie przerwania na inne osoby odpowiedzialności za popełnione przez siebie przestępstwa. Złożenie przez oskarżonego R. S. konsekwentnych wyjaśnień zaprzeczających zarzutom nie jest wystarczające dla formułowania wiążących ocen dotyczących ich wiarygodności. Konsekwentna postawa oskarżonego zaprzeczającego zarzutom nie stoi na przeszkodzie uznaniu wyjaśnień za niewiarygodne, w sytuacji gdy istnieje szereg argumentów za uznaniem za wiarygodne sprzecznych z wyjaśnieniami dowodów obciążających. Takie a nie inne cechy wyjaśnień oskarżonego tracą na znaczeniu, gdy jakoś dowodów obciążających prowadzi do logicznego i wspartego doświadczeniem życiowym wniosków, że depozycje oskarżonego to jedynie przejaw przyjętej linii obrony mającej uchronić go odpowiedzialności karnej. Innymi słowy wiarygodność wyjaśnień oskarżonego zawsze musi być oceniana w konfrontacji z dowodami obciążającymi, których odrzucenie nie jest możliwe tylko z tego powodu, że oskarżony, czasem nawet przedstawiając logiczną i zgodną z doświadczeniem życiowym wersję zdarzeń, konsekwentnie zaprzecza stawianym mu zarzutom.

W żadnym razie nie można sądowni I instancji zarzucić sprzeczności z regułami prawidłowego

<p>rozumowania i doświadczeniem życiowym w tym, że uznał za wiarygodne depozycje D. Z. wskazujące na to, że oskarżony nabywał od niego narkotyki w celu dalszej odsprzedaży, skoro za takim wnioskiem przemawia sama ilość amfetaminy będącej przedmiotem przestępstwa. Co prawda nie ustalono nabywców narkotyków sprzedawanych przez R. S., jednak ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także wypływać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktyczne istotnie wystąpiły.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.</p>		
<p>3.28.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego R. S.: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż oskarżony w okresie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>od listopada 2017 roku do kwietnia 2018 roku w C. działając w krótkich ostępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w łącznej ilości nie mniejszej niż 1 kg amfetaminy o wartości nie mniejszej niż 8 000 złotych, w ten sposób że systematycznie odbierał od D. Z. kolejne partie narkotyków, a następnie przekazywał je innym osobom, przy czym z popełnienia zarzucanego mu czynu uczynił sobie stałe źródło dochodu, a w konsekwencji swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>	
<p>Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kwestionowane ustalenia faktyczne znajdują pełne oparcie w zeznaniach i wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przez D. Z.. Stawianie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych wywodzonego wyłącznie z faktu sprzecznego z prawem procesowym uznania depozycji D. Z. za wiarygodne jest całkowicie zbędne. Przypomnieć wypada, że zarzut odwoławczy powinien dotyczyć jedynie uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. Jeśli błąd w ustaleniach faktycznych jest rezultatem błędów procesowych, nie powinno się go wskazywać jako odrębnej przyczyny uchylenia orzeczenia, może jedynie posłużyć za uzasadnienie, iż uchybienie przepisom procesowym mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, skoro doprowadziło</p>		

<p>do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych. Inaczej mówiąc błędne ustalenia faktyczne, których dotyczy art. 438 pkt 3 k.p.k. są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności, zatem nie jest wewnętrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.</p>		
<p>3.29.</p>	<p>z apelacji obrońcy oskarżonego R. S.: obraza przepisów prawa materialnego, tj, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędne jego zastosowanie jako podstawy wymiaru kary w sytuacji, ewentualnie, w której przy ustalonym przez sąd stanie faktycznym, winien on zastosować art. 56 ust. 1 wskazanej ustawy, albowiem ewentualnym przedmiotem czynu, o którym mowa</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	byłyby środki odurzające w ilości nieznaczej.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Uzasadnienie zarzutu jednoznacznie świadczy, że skarżący naruszenie prawa procesowego wywodzi z błędnych ustaleń sądu I instancji. Przypomnieć wypada, że o zarzucie naruszenia prawa materialnego można mówić jedynie wówczas, gdy autor środka zaskarżenia nie podważa dokonanej przez sąd orzekający w sprawie oceny dowodów i dokonanych w oparciu o taką ocenę dowodów ustaleń faktycznych i wskazuje, że do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego została przez sąd zastosowana niewłaściwa subsumcja. Zarzutu tego rodzaju nie można tym samym opierać na postulowanym przez skarżącego a nie przyjętym przez sąd stanie faktycznym.		
Wniosek		
brak	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
3.30.	z apelacji obrońcy oskarżonego R. S.: rażąca niewspółmierność kary wyrażająca się w wymierzeniu oskarżonemu kary 2 lat i 3	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>miesiący pozbawienia wolności i kary grzywny w ilości 100 stawek dziennych, przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 złotych, a zatem wbrew rozważeniu wszystkich dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad słuszności i bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, które to wskazują na trudną sytuację majątkową oskarżonego, jego niekaralność oraz proces przejścia leczenia odwykowego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Uprzednia niekaralność oskarżonego jak też wcześniejsze leczenie odwykowe zostały uwzględnione dostatecznie jako okoliczności łagodzące. Wymierzenie oskarżonemu kary niższej niż 2 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności stałoby w jaskrawej sprzeczności z wysokim poziomem winy oskarżonego oraz z poziomem społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 65 § 1 k.k. Stopień rozwoju intelektualnego oskarżonego, jego poziom rozwoju emocjonalnego, doświadczenie adekwatne do wieku (niespełna 32 lata w chwili czynu), jak również brak okoliczności świadczących o atypowej sytuacji motywacyjnej, jednoznacznie świadczą o bardzo wysokim poziomie zawinienia oskarżonego. Wszystkie wynikające z art. 115 § 2 k.k. elementy czynu oskarżonego wyznaczające stopień jego społecznej szkodliwości również świadczą o pełnej adekwatności orzeczonych kar</p>		

pozbawienia wolności oraz kary grzywny. Rodzaj i charakter naruszonego dobra w postaci zdrowia publicznego, rozmiary grożącej szkody ocenionej przez pryzmat liczby dawek konsumpcyjnych narkotyków adekwatnej do ilości 1 kg amfetaminy będącego przedmiotem przypisanego oskarżonemu czynu, najbardziej obciążająca postać zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstwa, zamiaru rozciągniętego i utrzymującego się w okresie 6 miesięcy oraz motywacja związana z niczym innym niż z chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem zdrowia wielu ludzi, świadczą dobitnie o całkowitej współmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na tle ustawowego wymiaru kary grożącej oskarżonemu za przypisany czyn w przedziale od 2 do 12 lat pozbawienia wolności orzeczona kara 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności nie może być uznana za nieadekwatną dla potrzeb związanych z zapobiegawczym oddziaływaniem na osobę sprawcy. Okoliczności łagodzące wymiar kary ze względu na potrzebę realizacji jej celów indywidualno-prewencyjnych, to jest uprzednia niekaralność oskarżonego, jak też wcześniejsze leczenie odwykowe, zostały w stopniu dostatecznym i nie uzasadniają potrzeby ingerencji sądu odwoławczego w treść rozstrzygnięcia o karze. Brak w sprawie podstaw do formułowania uzasadnionej tezy o rażącej surowości orzeczonych wobec oskarżonego kar, także przez pryzmat oceny całości dolegliwości orzeczenia o karze, tj. dolegliwości wynikającej wymierzenia oskarżonemu kumulatywnie kary pozbawienia

wolności oraz obligatoryjnej grzywny.		
Wniosek		
brak	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
3.31.	z apelacji oskarżyciela publicznego: obraz przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu F. W. polegająca na błędnym zastosowaniu art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez przyjęcie we wskazanej kwalifikacji prawnej, iż oskarżony dopuścił się uczestnictwa w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, w sytuacji gdy z opisu czynu wynika, że oskarżony czynił jedynie przygotowania do popełnienia tego przestępstwa.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przepis art. 57 ust. 2 u.p.n. penalizuje przygotowanie do dwóch typów przestępstw: przestępstwa z art. 55 ust. 3 u.p.n., jak i do przestępstwa z art.56 ust. 3 u.p.n. Żeby prawidłowo zdekodować treść znamion typu penalizującego przygotowanie		

konieczne jest przywołanie obu przepisów: opisującego czynność przygotowawczą (art. 57 ust. 2 u.p.n.) oraz tego, którego przygotowanie dotyczy (np. art. 56 ust. 3 u.p.n.) (tak: wyrok SN z 30.09.2020 r., V KK 335/20, LEX nr 3277066). Wbrew wywiodom apelującego oskarżyciela przyjęcie takiej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego nie sprawi, że przepis art. 56 ust. 3 u.p.n. stanowić musiałby podstawę wymiaru kary, jako przepis przewidujący surowsze ustawowe zagrożenie karą. Przepisem stanowiącym podstawę wymiaru kary wciąż pozostanie art. 57 ust. 2 u.p.n. określający sankcję za czyn polegający na przygotowaniu do popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 u.p.n. Nie ma bowiem w tym przypadku zastosowania reguła wynikająca z art. 11 § 3 k.k., gdyż w sytuacji takiej nie mamy w ogóle do czynienia ze zbiegiem przepisów ustawy określonym w art. 11 § 2 k.k. Dla jasności wyводу tytułem przykładu wskazać można, że sytuacja ta jest zbieżna z przypadkami kwalifikacji czynów stanowiących wypadek mniejszej wagi z art. 283 k.k., gdzie przepis ten zawsze będzie stanowił wyłączną podstawę wymiaru kary niezależnie od tego czy ma on zastosowanie w związku z realizacją znamion czynu określonego w art. 279 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k., art. 281 k.k. czy też art. 282 k.k. Zbieg przepisów ustawy w rozumieniu art. 11 § 2 k.k. zachodził co prawda w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu F. W. w punkcie 7 zaskarżonego wyroku, ale wyłącznie z uwagi na równoczesne wyczerpanie przez zachowanie oskarżonego znamion czynu zabronionego określonego w art. 62 ust. 2 u.p.n. a przepis ten jako przewidujący surowsze niż w art. 57 ust. 2 u.p.n. zagrożenie karą zgodnie

z art. 11 § 3 k.k. stał się podstawą wymierzonej oskarżonemu kary. Nie zachodziła jednak w takiej sytuacji konieczność porównywania sankcji określonych w art. 57 ust. 2 i art. 62 ust. 2 u.p.n. z sankcją określoną w art. 56 ust. 3 u.p.n.	
Wniosek	
o zmianę wyroku przez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie 7 (pkt VI części wstępnej wyroku) art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak uchybienia wskazanego w zarzucie.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
skazanie oskarżonych za przypisane im przestępstwa, ich kwalifikacja prawna, wysokość i rodzaj orzeczonych	

kar pozbawienie wolności i grzywny, wysokość kar łącznych, zaliczenie na poczet kar pozbawienia wolności okresów stosowania tymczasowego aresztowania, orzeczone środki kompensacyjne oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Brak uchybień wskazanych w wywiedzionych apelacjach, jak również innych uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu przez sąd odwoławczy niezależnie od granic i kierunku zaskarżenia, wpływu uchybienia na orzeczenia oraz treści podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 435 k.p.k. i art. 455 k.p.k.)	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Wobec wniosków ustanowionych z urzędu obrońców oskarżonych M. B. i K. N. oraz ich oświadczeń, że wynagrodzenie ich nie zostało pokryte przez oskarżonych w żadnej części, na rzecz adw. Z. M. i adw. R.C. należało zasądzić opłatę w wysokości wynikającej z § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18) powiększoną zgodnie z § 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia o podatek od towarów i usług. Co prawda w rozstrzygnięciu przeoczono wniosek adw. Z. M. o zwrot wydatków z tytułu dojazdu z kancelarii do siedziby sądu odwoławczego, lecz w tym zakresie brak ten uzupełniony został postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 maja 2022 roku.

3	Kierując się treścią art. 624 § 1 k.p.k., sąd odwoławczy uznał, że wobec ciężącego na oskarżonych zobowiązań z tytułu grzywien oraz przepadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstwa oraz perspektywy utraty przez nich możliwości zarobkowania z uwagi na konieczność odbycia orzeczonych kar pozbawienia wolności, należało oskarżonych zwolnić z obowiązku zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, gdyż możliwości finansowe oskarżonych zostały istotnie ograniczone, co sprawi, że zapłata przez nich kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze będzie dla nich zbyt uciążliwe. W związku z tym wydatkami związanymi z postępowaniem odwoławczym obciążono Skarb Państwa.
---	---

7. PODPIS
SSA Robert Kirejew SSA Wojciech Paluch SSO del. Piotr Mika

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. F.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za czyny przypisane w punktach 1 i 2 wyroku oraz kara orzeczona za czyn z punktu 1 wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego F. W.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego za czyny przypisane w punktach 5, 6, 7 i 8 wyroku, ustalenie, że z przestępstwa przypisanego w punkcie 5 oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu, wysokość orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. B.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.14. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego D. B.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.15. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K.K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz kara orzeczona za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 tej ustawy		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.16. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	6
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K.N.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 tej ustawy oraz z art. 62 ust. 1 tej ustawy, kara orzeczona za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości
# w części	# co do winy
#	co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.17. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	7	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k., kara orzeczona za ten czyn, wymiar kary grzywny.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.18. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	8	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k., kwalifikacja prawna czynu oraz orzeczona kara	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.19. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	9	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu F. W. w punkcie 7 wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana